

# Giới thiệu Bà Xã Điện Hạ, Anh Muốn Làm Quân Vương Của Em

Ba năm trước, cô là một thiếu nữ 15 tuổi không hiểu chuyện, tận mắt chứng kiến những oan trái của cuộc đời, lần đầu ném trái cây đắng, đau đớn do chính người thân của mình gây ra.

Ba năm sau, vẫn cô gái ấy, mang trong mình sức mạnh hủy thiên diệt địa, chúa tể của sự tàn nhẫn, quay trở lại để trả thù những kẻ đã giết chết mẹ và em trai cô, trong đó có cả ông bố mà ngày xưa cô từng rất yêu quý.

Hắn, ân nhân cứu mạng của cô, là người yêu và cũng là người bạn duy nhất của cô. Hắn vốn mạng danh nghĩa vị hôn phu của chị gái cùng cha khác mẹ với cô, người khiến cô rơi vào thảm cảnh. Nhưng từ khi gặp cô, hắn đã có quyết định...

Cuộc trả thù sẽ diễn ra như thế nào? Liệu họ có đạt được những gì họ muốn không?

Mời các bạn cùng theo dõi truyện nhé.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Điện Hạ, Anh Muốn Làm Quân Vương Của Em* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 1: Giới thiệu

Giới thiệu:

Ba năm trước, cô là một thiếu nữ 15 tuổi không hiểu chuyện, tận mắt chứng kiến những oan trái của cuộc đời, lần đầu ném trái cây đắng, đau đớn do chính người thân của mình gây ra.

Ba năm sau, vẫn cô gái ấy, mang trong mình sức mạnh hủy thiên diệt địa, chúa tể của sự tàn nhẫn, quay trở lại để trả thù những kẻ đã giết chết mẹ và em trai cô, trong đó có cả ông bố mà ngày xưa cô từng rất yêu quý.

Hắn, ân nhân cứu mạng của cô, là người yêu và cũng là người bạn duy nhất của cô. Hắn vốn mạng danh nghĩa vị hôn phu của chị gái cùng cha khác mẹ với cô, người khiến cô rơi vào thảm cảnh. Nhưng từ khi gặp cô, hắn đã có quyết định...

Cuộc trả thù sẽ diễn ra như thế nào? Liệu họ có đạt được những gì họ muốn không?

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Điện Hạ, Anh Muốn Làm Quân Vương Của Em* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 2: Chương 1

Trong 1 căn biệt thự lớn, một cô gái đang ngồi trên ban công tầng 3 nhâm nhi ly rượu vang. Khuôn mặt trái xoan nhỏ nhắn trầm ngâm, ngón tay gõ trên bàn thành nhịp. Chiếc váy trắng cô mặc tung bay làm người ta có cảm giác đang nhìn thấy một tiên nữ giáng trần.

Vốn muốn đến bàn với cô vài việc nhưng trước cảnh tượng đó, Mặc Thế Phong ngăn người ngắm nhìn. Dù quen nhau đã lâu nhưng hắn vẫn không thể chống lại được sức quyến rũ chết người của Hàn Lãnh Dạ.

Cảm giác có người tới, Hàn Lãnh Dạ xoay người lại, ánh mắt hai người chạm nhau. Cô mỉm cười:

- Công việc xong rồi sao?

Hắn gật đầu, sai bước tới đứng cạnh cô, cầm lên ly rượu:

- Sáng mai chúng ta sẽ lên đường về Trung Quốc. Anh đã sắp xếp mọi thứ rồi. Công việc ở đây giao lại cho John và Maria là được. Ngay cả Tổng bộ Thiên Ma cũng sẽ chuyển tới đó.

Cô không nói gì, khẽ môi khẽ cong lên, lạnh nhạt và mê hoặc. Hắn không nhận được tò mò hỏi cô:

- Về nước lần này em có dự định gì không?

Hàn Lãnh Dạ hơi cứng người lại, rồi cũng thả lỏng. Cô tin hẳn sẽ không ngăn cản mình.

- Em muốn tìm ra hết đầu đuôi mọi chuyện 3 năm trước. Và cả bí ẩn của mật thất ngàn năm.

Bàn tay nắm lấy ban công của cô trắng bệch. Đó là biểu hiện cho thấy cô rất kích động. Mặc Thế Phong đầu lòng, hỏi hận vì đã hỏi một vấn đề nhạy cảm. Hẳn ôm lấy cô, thì thào vào tai:

- Đừng lo, có anh ở bên em.

Cô đột nhiên hỏi:

- Nếu ngày nào đó em chống lại cả thế giới thì anh có muốn ở bên em nữa không?

- Không. - Thấy sắc mặt cô tối sầm lại, hẳn vội vàng nói tiếp - Vì sẽ không bao giờ xảy ra chuyện đó. Thế nên em cứ tận hưởng đi, tiểu hồ ly bé nhỏ.

Dứt lời, Mặc Thế Phong không cho cô nàng có cơ hội phản ứng, hạ cánh môi mỏng xuống chặn cái miệng nhỏ đang mấp máy. Cô lập tức mơ màng không phân biệt được đâu là Đông Tây Nam Bắc. Đến lúc cả hai đều thiếu dưỡng khí hẳn mới buông cô ra.

Hàn Lãnh Dạ lườm hẳn:

- Anh vẫn còn một vị hôn thê đấy nhé! Đừng có giờ trò với con gái nhà lành!

- Em mà là gái nhà lành thì sợ trên đời này không có ai là gái nhà lành nữa rồi!- Tâm tình vui vẻ, hẳn cất lời trêu chọc.

Cô nóng mặt, không hạ thủ lưu tình giẫm đạp lên chân hẳn. Bỏ lại một tên điên đang kêu gào đau khổ đằng sau, cô nàng huyết sáo ra khỏi phòng.

Mặc Thế Phong đuổi theo, không hiểu nhìn cô lấy ô tô ra khỏi gara. Cô nhìn hẳn, hát đầu về phía ghế lái xe, ý bảo:“ Anh làm tài xế.“. Hẳn ta vui mừng nghe lệnh, theo cô lên xe.

- Đi đâu thưa quý cô?

- Trung tâm thương mại Liberty.

Hẳn kinh ngạc sờ trán cô. Cô trừng mắt, không biết tên khùng này định làm gì.

- Em hôm nay uống phải thuốc gì à? Chưa bao giờ anh thấy em tới trung tâm thương mại, vậy mà bây giờ đòi đến là sao? - Mặc Thế Phong bày ra bộ mặt hoảng hốt ôm chặt tim mình.

Cô thờ dài, mặc kệ cái kẻ đang làm nhảm điếc tai bên cạnh, ánh mắt lơ đãng nhìn cảnh vật ngoài đường. New York à, sau đêm nay mây sẽ không còn là nhà của tao nữa.

Phát hiện cô nàng rơi vào suy nghĩ mông lung, hẳn nhú mày khó chịu, không phải là cô lại tính toán cái gì chứ? Hẳn vờn người, thổi phù vào lỗ tai cô. Cô nàng rùng mình, mặt xỉ xuống, hai tay bịt tai xoa xoa, cặp mắt tiếp tục trừng và trừng. Hẳn ta bật cười ha hả, đôi khi dùng điểm yếu của cô để chọc ghẹo cũng được đấy. Bởi cô nàng có một nhược điểm như con mèo là rất sợ bị thổi vào tai. Cái này thì chỉ có hẳn biết thôi à nha!

Còn Hàn Lãnh Dạ thì dù có tức giận vẫn không có khả năng động thủ với hẳn. Ai bảo tên đáng ghét này là bạn trai của cô làm chứ? Đồi bại nếu là người khác chắc chắn cô đã đập cho hẳn đi gặp tổ tiên tám đời rồi.

Hai người rất nhanh đã tới nơi. Nhân viên bảo vệ kính cẩn gặp người chào Mặc Thế Phong:

- Chủ tịch Thomas, hân hạnh cho chúng tôi.

Hẳn khoát tay, ra hiệu đã biết. Chợt nhớ đến gì đó, hẳn bảo cô tới khu mua sắm trước, còn mình thì đi đến chỗ quản lý.

Hàn Lãnh Dạ không phản đối, cầm tấm thẻ đen rời đi. Cô bước vào gian hàng hiệu, ngay lập tức bị nhân viên phục vụ tặng cho ánh mắt khinh thường. Cô nàng nhìn lại bộ dạng mình, nhận ra mình đang mặc cái váy ở nhà, không có bất cứ đường nét hoa văn cầu kỳ nào, khiến người ta dễ dàng lầm tưởng là đồ rẻ tiền. Cô nhếch miệng cười nhạt, không thèm để ý đến cô ta, chỉ lẳng lặng chọn đồ.

Bỗng khoe mắt liếc thấy một chiếc váy lễ phục tinh tế thu hút sự chú ý của cô. Bộ váy trắng không ti vết, họa tiết nhàn nhạt, gấu váy xẻ đằng trước và thuôn dần về sau, đơn giản mà lôi cuốn.

Hàn Lãnh Dạ với tay muốn lấy nó xuống, bất ngờ cổ tay cô bị chụp lại. Theo phản xạ, cô né ngay, xoay người lại đối diện với cô nhân viên. Chưa kịp mở miệng, cô ta đã tranh trước:

- Yêu cầu quý khách không đụng tới vật quý của cửa hàng chúng tôi.- Giọng nói mang đậm vẻ khinh rẻ.

Cô mỉm cười bình thản:

- Tại sao tôi lại không được đựng vào?

- Nếu quý khách có đủ tiền để đền bù khi làm hỏng thì mới có thể chạm vào.

Khỏe miệng cô càng ngày càng nâng lên cao, đôi mắt phẳng phất chút chế giễu. Một giọng nam âm trầm vang lên:

- Đó là đồ của tôi, sao bà xã tôi phải đền bù?

Cả hai cô gái quay về phía phát ra tiếng nói, về mặt khác nhau hoàn toàn. Trên mặt cô là ý chờ xem kịch hay, còn cô ta là sự kinh hãi. Chủ tịch vừa nói “bà xã”? Ngài ấy lấy vợ bao giờ thế? Quan trọng hơn là, cô đã không biết điều mà gây khó dễ cho chủ tịch phu nhân, chủ tịch sẽ không đuổi việc cô chứ?

Mặc Thế Phong đi đến, ôm giúp cô đóng quần áo trong tay:

- Nặng không?

Hàn Lãnh Dạ bấu môi, xoay người chọn đồ tiếp. Thế là Mặc Thế Phong nghiêm nhiên trở thành osin cho cô nàng, lẻo đẻo theo chân cô không dám phản kháng. Một buổi chiều cứ thế trôi qua yên lành.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Điện Hạ, Anh Muốn Làm Quân Vương Của Em* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 3: Chương 2

Buổi tối, Mặc Thế Phong để Hàn Lãnh Dạ ở nhà, còn mình thì tới Thiên Ma. Hắn không nhân nhượng đập cửa phòng chỉ huy. Bên trong, một người đàn ông tóc nâu đang hí húi trong đồng tài liệu, thấy có động liền ngước lên nhìn hắn, rồi lại cúi xuống làm việc.

Hắn cũng không quản, thả mình vào ghế sofa, mắt nhắm nghiền về thư thái. Hồi lâu sau, Mặc Thế Phong cất tiếng: chú ý đoạn đối thoại của Mặc Thế Phong với Tom là tiếng Anh, với Hàn Lãnh Dạ bằng tiếng Trung

- Sáng mai chúng tôi sẽ lên máy bay. Việc chuyển giao cơ sở thế nào? Không có trở ngại gì chứ, Tom?

Chàng trai tên Tom trả lời hời hợt:

- Ổn định hết rồi. Một nửa sát thủ chủ lực đã tới Trung Quốc chờ lệnh cậu đó Thomas. Cả đảo nhân tạo cũng khởi động đến Thái Bình Dương từ tuần trước.

- Tốt. Chúng ta sẽ cần một nguồn nhân lực lớn. Annabeth đi lần này chắc chắn sẽ khuấy động các lực lượng trên thế giới. Cần tác vô ưu vẫn hơn.

Tom chợt dừng bàn tay đang gõ trên máy tính, nghiêm túc suy nghĩ:

- Nếu Annabeth có thể thâm tóm Liên minh gia tộc thì đúng là Thiên Ma sẽ trở thành bá chủ trong cả hai giới hắc bạch. Cộng thêm Liberty nữa.

- Nhưng có vẻ cô ấy đang muốn tiêu diệt Hàn gia. Dù sao gia tộc ấy đã mục ruỗng từ tận gốc, để lại cũng chẳng có ích gì.

Tom không phản đối. Tính cách của cô nàng anh không phải là không biết. Nói gì thì nói chứ anh cũng đã chứng kiến Annabeth trưởng thành từng ngày mà. Cô yêu ra yêu, ghét ra ghét. Thứ cô đã ghét thì sẽ đá đi ngay, trừ khi có lý do không thể đá. Bây giờ anh thấy có chút tội nghiệp cho kẻ nào đang bị cô nàng tính kế.

Mặc Thế Phong ngồi dậy đàng hoàng, hỏi anh ta:

- Vậy còn phần vũ khí tôi bảo anh chuẩn bị xong chưa? Bản thiết kế hôm trước đó? Do Annabeth vẽ chi tiết đấy. Cô ấy khi nãy hỏi tôi, còn nói tốc độ chế tạo quá chậm.

Anh cười khan, gõ gõ bàn phím rồi xoay laptop cho hắn nhìn, trong đầu thì kêu gào than khóc. Sao cô nàng này yêu cầu cao vậy? Tổ Chế tạo vũ khí thức trắng ba ngày ba đêm mới cho ra bản thử nghiệm hoàn chỉnh đó!

- Bộ phận nghiên cứu vừa gửi hình ảnh cho tôi lúc chiều. Giờ có lẽ họ đã đưa đồ sang bên đó rồi. Các cậu sang là có thể nhận được.

Mặc Thế Phong quan sát kĩ khẩu súng màu bạc tinh xảo, không dìm xuống được kích động thầm khen ngợi trí tuệ làm người ta khiếp đảm của Hàn Lãnh Dạ. Chỉ nhìn thôi cũng đã khiến hắn cảm nhận được sự hoàn mỹ của nó. Cô đích thân đảm nhiệm vai trò sáng tạo vũ khí mới, buột miệng rằng trên đời này chỉ có hai khẩu súng như vậy. Lúc nghe được câu nói ấy, hắn ta cười tới mức không dừng được. Rõ ràng cô nàng muốn hai người là độc nhất vô nhị mà.

Thấy vẻ mặt biến hóa của Mặc Thế Phong, Tom tròn mắt:

- Annabeth quá thiên vị rồi. Khi tôi xem bản thiết kế, tôi có gọi hỏi tổ nghiên cứu là chế cho tôi một khẩu như thế, họ lại từ chối, bảo đây là yêu cầu đặc biệt của người thiết kế, chỉ cho ra 2 thành phẩm. Đúng là tức muốn lộn ruột!

Hắn vẫn giữ nguyên nụ cười hạnh phúc, nhưng ánh mắt lạnh đi vài phần, cảnh cáo anh ta:

- Anh là người, không phải bóng đèn.

Một giọt mồ hôi chảy sau lưng Tom. Anh ta nào muốn làm bóng đèn chứ? Anh là muốn có một vũ khí tốt như vậy có được không hả?!

Bỏ ngoài tai những lời ca cẩm của Tom, Mặc Thế Phong rời khỏi tổ chức, trở về biệt thự. Hắn bước vào phòng, thấy một thân hình nhỏ nhắn đang trùm chăn, nghe có người vào liền tỉnh táo mở mắt. Hàn Lãnh Dạ nhìn người đến là hắn, xoay người lại ngủ tiếp. Hắn không nói gì, tiến vào trong chăn ôm lấy cô, thì thầm:

- Em không thắc mắc anh đi đâu sao?

Cô nàng lăm bằm gì đó, một lúc sau mới trả lời:

- Anh đi đâu em quản làm gì cho mệt? Chắc lại tới Thiên Ma hoặc đi giao dịch phải không? Khuya rồi, ngủ đi.

Mặc Thế Phong hít hà hương thơm trên tóc cô, nghe lời ngủ thiếp đi.

Sáng hôm sau, hai người, mỗi người kéo một cái va ly hành lý tới sân bay. Maria ôm lần lượt từng người, dặn Hàn Lãnh Dạ:

- Tôi nơi nhớ gọi cho chị nha! Giữ gìn sức khỏe đó.

Cô mỉm cười:

- Chị cũng vậy. Chuyện ở đây nhờ mọi người quản lý giùm bọn em.

Lên máy bay rồi cô vẫn cứ nhìn mãi ngoài cửa sổ. Hắn trêu chọc:

- Em lưu luyến cuộc sống nơi này hả? Hay là chúng ta ở lại?

Cô nàng trừng mắt nhìn hắn. Hắn ta rụt cổ lại, sao cô bé dữ dằn này thích trừng hắn thế, không đau mắt à?

Hàn Lãnh Dạ đột ngột nói:

- Không phải là em tiếc gì, mà chỉ nghĩ xem Trung Quốc có mấy phần giống New York thôi.

Hắn lắc đầu, sao Mỹ lại giống với Trung Quốc được chứ? Đồng thời, hắn cũng lo lắng cô sẽ gặp nguy hiểm khi về nước. Bởi sự việc 3 năm trước hắn là một trong số ít những người biết chân tướng nên càng bất an gấp bội.

- Phong... - Như đoán được suy nghĩ của Mặc Thế Phong, Hàn Lãnh Dạ nắm chặt tay hắn. Hắn bất ngờ nhìn sang, thấy ánh mắt trấn tĩnh của cô nàng thì an lòng hơn. Đúng rồi, chẳng phải chính hắn đã nói dù có chuyện gì xảy ra thì hai người vẫn sẽ cùng ở chung một chỗ đó sao? Xem ra mà lại lo ngại lung tung rồi Mặc Thế Phong ơ là Mặc Thế Phong.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Điện Hạ, Anh Muốn Làm Quân Vương Của Em* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 4: Chương 3

Một giờ chiều, máy bay đáp xuống sân bay quốc tế Hồng Kông. Một chiếc Porsche phiên bản mới đã đợi sẵn ở đó. Người đàn ông áo đen cung kính cúi chào:

- Mặc thiếu gia, Hàn tiểu thư, lão gia đang chờ các ngài ở biệt thự Mặc Lâm. Tôi phụ trách đưa mọi người đến chỗ lão gia.

- Cha ta? - Mặc Thế Phong nhíu mày. Là nhĩ, hắn đâu có thông báo việc trở về với người nhà?

Cô kéo chéo áo hắn, nói nhỏ:

- Bác Đình cứ người theo dõi chúng ta. Em biết nhưng không phát giác thôi.

Hắn ngỡ ra, hai người theo tài xế lên xe. Trên đường đi, không ai nói với ai câu nào. Khuôn mặt cô biểu hiện sự bình tĩnh đáng nguyên rửa vốn có, còn hắn thì thấp thòm không yên. Ba năm trước, khi hắn đòi sang Mỹ cùng cô, ban đầu Mặc Thế Đình phản đối kịch liệt, sau ông chẳng nói gì mà để hai người đi. Giờ về đối mặt với ông, Mặc Thế Phong có chút lo sợ.

Cô theo thói quen nắm chặt tay hắn:

- Đừng lo, em tin ông ấy hiểu chuyện chúng ta lắm. Anh phải trấn tĩnh thì mới làm việc hiệu quả được.

Hắn nhìn cô, không lên tiếng nhưng lòng đã ấm áp hơn hẳn. Cha không ủng hộ thì vẫn còn Thiên Ma và Liberty cơ mà, không lo không thực hiện được kế hoạch. Nhưng dù gì hắn cũng là con trai ông ấy, hắn muốn có sự công nhận của cha mình cũng không có gì là sai.

Hàn Lãnh Dạ nhìn sang, cô biết hết suy nghĩ của hắn, nhưng lại không nghĩ ra cách để giúp. Ông cụ Mặc thì cô có thể tùy cơ ứng biến, còn hắn phải tự thân vận động.

Xuống xe, trước mặt hai người là tòa lâu đài khổng lồ vươn lên ngao nghể giữa khu vườn cây cảnh xanh tươi. Vốn đã quen thuộc với nơi này, hắn đi thẳng tới phòng khách. Một ông lão tầm 80 tuổi đang ngồi chễm chệ trên ghế bành, đứng cạnh là người đàn ông trung niên vẻ mặt nghiêm nghị.

- Ông nội, cha, con đã về.- Tay hắn nắm thành nắm, âm thầm căng thẳng.

- Mặc lão, Mặc tiên sinh.- Hàn Lãnh Dạ theo lễ nghi cúi chào.

Mặc lão già quan sát cô, cô nàng cũng không sợ hãi nhìn thẳng ông. Ông cụ cau mày, cô bé này lớn nhanh quá, tính cách đã trưởng thành hơn rất nhiều. Trước kia, ông nhìn cháu cô nghĩ gì, giờ thì có lẽ cô đã đủ trình độ để nhìn thấu ông. Khí thế tỏa ra từ người cô giống hệt mẹ cô. Không biết kinh nghiệm thực tế của cô bé được bao nhiêu?

Ông cụ thở ra, nhìn con trai bên cạnh, ra hiệu. Mặc Thế Đình bước lên hai bước, cất lời:

- Các con có ý định xin lỗi hay không?

Mặc Thế Phong và Hàn Lãnh Dạ nhìn nhau, đồng thanh trả lời:

- Con không có.

Mặc lão và Mặc Thế Đình ngạc nhiên, nhưng rất nhanh lấy lại sự bình tĩnh. Mặc lão nói:

- Chúng ta đã thỏa thuận sẽ chấp nhận cho hai đứa trở về nếu mấy đứa có thể vượt qua bài kiểm tra của ta.

- Là gì, thưa Mặc lão? - Hàn Lãnh Dạ không chút dao động.

- Theo ta. - Ông cụ đứng lên, quay người đập mạnh xuống đất, phi thân lao đi như gió. Thân ảnh Hàn Lãnh Dạ vụt đuổi theo sát, Mặc Thế Phong chậm hơn một chút xiêu vẹo bám đuôi. Mặc Thế Đình lần nữa kinh ngạc, không ngờ hai đứa này tiến bộ đến thế.

Ông cụ thấy cô nàng đã tới bên cạnh, vui vẻ khen ngợi:

- Tốt lắm, cháu mạnh lên nhiều đấy Dạ nhi!

Cô nàng mỉm cười:

- Không dám nhận lời khen thưa Mặc lão! Cháu sẽ lưu lại phía sau chờ Phong. Ông cứ đi trước đi ạ. - Nói rồi cô thả chậm nhịp chân, ung dung như đi dạo.

Vài giây sau Mặc Thế Phong cũng đuổi kịp, trách móc:

- Em không đợi anh gì cả, mệt gần chết! Mà sao ông vẫn có thể duy trì tốc độ như hồi trẻ vậy nhỉ? - Hắn nhìn bóng lưng ông cụ phía xa, cầu nhàu, làm bộ mặt đáng thương.

Cô tặng cho hắn một ánh mắt khinh thường, hàm nghĩa nói: anh không bằng một phần của Mặc lão. Hắn ai oán nhìn cô, chưa kịp mở miệng thì cô nàng đã nhón mũi giày tăng tốc bỏ lại hắn lăm nhăm như tên khủng đằng sau mà vô tình không thấy được khóe mắt cô có chút ý cười thần nhiên.

Người đi trước người đuổi sau, cuối cùng tới một khu rừng bên cạnh thành phố. Hàn Lãnh Dạ neoh con người đen lại đánh giá, không hiểu ông cụ định làm gì.

Mặc lão bị hai người nhìn chăm chăm, không khỏi toát mồ hôi hột, vội vã nói:

- Ta dẫn các cháu đến đây là muốn kiểm tra năng lực của mấy đứa. - Ông hướng tới Hàn Lãnh Dạ, có chút bất đắc dĩ - Chọn dẫn thân vào con đường trả thù sẽ có vô vàn nguy hiểm, Dạ nhi. Cháu phải là người đầu đội trời, chân đạp đất, không ai có thể đánh bại mới được. Hơn nữa, cháu lòi kéo Phong

nhì của ta cùng đi, cháu đã từng suy nghĩ kĩ chưa?

Như bị kích thích, cô ngẩng phắt lên, giọng lạnh lùng quả quyết:

- Mặc lão, tương lai cháu đã chọn, cháu tuyệt đối không lùi bước. Còn Phong... - Cô nhìn hấn, chợt im lặng. Mặc Thế Phong cảm thấy trong lòng sợ hãi điều gì không rõ, chân bước nhanh tới ôm chặt cô từ phía sau, hấn không thể dung nạp vào làm cùng một thể, điều bộ có chết cũng không rời.

Hàn Lãnh Dạ và Mặc lão sừng sốt. Cô nhếch môi cười, đặt tay lên bàn tay to đang ôm eo cô:

- Anh làm gì thế? Em còn chưa nói xong mà?

Mặc gia gia bị ngó lơ, ho khan vài tiếng:

- Khụ khụ khụ... Thế ý cháu nói là gì?

Cô nàng đổi thành vẻ mặt nghiêm túc, chậm rãi bật thốt từng chữ mang đậm sự khẳng định:

- Về phần Phong, cháu sẽ dốc toàn lực bảo vệ. Cháu không tin, bạch đạo có Liberty và Phong Dạ, hắc đạo có Thiên Ma và Huyết Lôi mà lại không đủ để đối phó đám người đó. - Khuôn mặt hiện lên nụ cười chêt người quen thuộc, kiêu ngạo và cao quý như thể nắm trong tay toàn bộ thế giới.

Hấn ngẩn ngơ một lúc, rốt cuộc cũng phục hồi tinh thần, véo má cô:

- Đừng có nói thế chứ! Làm như anh yếu ớt lắm ấy!

Hàn Lãnh Dạ lườm hấn:

- Đúng là vậy đấy. Anh tiếp nhận huấn luyện sớm hơn em 5 tháng, bây giờ mới chỉ đến cấp 8(\*) còn kêu ca gì nữa?

(\*): Trong Thiên Ma, sát thủ chia làm các bậc từ 1 (thấp nhất) tới 10 (cao nhất), cấp 10 là cấp chỉ huy (MTP là ngoại lệ)

Ông cụ mỉm cười nhìn cảnh tượng thân mật này, đổi ý:

- Thôi, ta sẽ không tính toán với mấy đứa chuyện đã qua làm gì. - Trước khi đi mắt còn nói vài câu, chủ yếu là nhắc nhở - Ta chờ đợi biểu hiện của các cháu trong bữa tiệc ba ngày sau. Hạnh phúc nên giữ, thì hãy giữ cho chặt. Tiền đồ các cháu rất rộng mở, không cần làm trái với con tim.

Hai người nghe được, cùng cười, lòng trở nên ấm áp. Quả nhiên Mặc gia ngoài lạnh trong nóng.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Điện Hạ, Anh Muốn Làm Quân Vương Của Em* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 5

Mặc Thế Phong và Hàn Lãnh Dạ trở lại Mặc Lâm, thừa hết kế sách của mình cho Mặc Thế Đình nghe. Ông ta gật gù, nói:

- Mưu cũng ỏn đấy, nhưng muốn làm vậy thì cần phải có một chỗ dựa thật vững chắc. Các con chọn nơi nào?

- Tụi con đã bàn với gia gia rồi thưa cha. Bạch đạo thì dùng Liberty, hắc đạo đã có Thiên Ma. Lần này nhất định phải chặn tất cả các đường lui của Hàn gia. - Hấn giải thích.

Mặc Thế Đình suy nghĩ thiệt hơn, rồi lo lắng khuyên bảo:

- Vậy nhờ chúng phát hiện ra các con đứng sau sẽ rất nguy hiểm.

Cô nàng đứng thẳng người, tự tin mở miệng:

- Chuyện đó cứ để Huyết Lôi chúng cháu giải quyết, bác trai.

Ông ta ngăn người, những thông tin lần lượt được tập hợp trong đầu.

- Chẳng lẽ là tổ chức sát thủ mạnh nhất thế giới ngầm - Bleed Lightning - Huyết Lôi?!!

Hàn Lãnh Dạ gật đầu:

- Không giấu bác, cháu là một trong những người lãnh đạo BL.

Ông tròn mắt, khuôn mặt hiện lên 4 chữ: “Không thể tin được”. Mặc Thế Phong mỉm cười tự hào vì vợ tương lai đa tài, thế mới lọt vào mắt xanh của hắn chứ!

Rồi cô chợt nhớ ra chuyện quan trọng, vội cắt lời tiếp tục:

- Còn một chuyện nữa. Vì bây giờ cháu ở nơi này không danh không phận, rất dễ hành động, nhưng chính vậy nên càng không thể chọn Mặc Lâm hoặc các biệt thự xa hoa để ở được.

Hắn cũng giật mình:

- Ủ nhỉ? Chỗ ở phải bình thường chút mới khiến người ta không chú ý.

Mặc Thế Đình cười xòa, phát tay cho vệ sĩ đem tới một chùm chìa khóa mới toanh:

- Ta đã nghĩ trước tình huống đó. Đây là khóa căn hộ ta sai người mua hôm qua. Sẽ có tài xế đưa con tới tận nơi.

Thế là hai người chẳng hỏi thêm câu nào nữa, cáo lui. Mặc Thế Phong nhìn Hàn Lãnh Dạ đang nhắm mắt dưỡng thần, cất tiếng phá tan sự yên lặng:

- Tiếp theo em định làm gì?

- Tu tâm dưỡng tính, thăm dò thời cơ.

Hắn không hiểu, chau mày lại. Đột nhiên cô mở to mắt như ngộ ra gì đó:

- Liberty có chi nhánh ở Trung Quốc mà đúng không?

- Ủ, thì sao?

Cô nàng khi không lại nở nụ cười gian xảo:

- Chắc anh không phiền nếu có thêm một nhân viên đầu nhỉ?

Hắn ta nuốt nước bọt, thầm than tại sao cô bé này lại là người chứ! Làm hồ ly tinh không phải hợp hơn ư? Thậm chí hắn có thể loáng thoáng thấy phía sau cô là 9 cái đuôi ve vậy kia.

- Ý em có phải...

- Quyết định thế đi. Ngày mai em sẽ đến đó làm việc, cứ chuẩn bị hết giùm. - Nói rồi cô nhảy xuống xe. Lúc này Mặc Thế Phong mới biết đã tới khu chung cư cha mình nói.

Ừm, cảm giác không tệ. Tuy không sang trọng cho lắm, nhưng khung cảnh cũng tạm chấp nhận được, thoáng mát và trong lành. Khu vực này nằm không xa trung tâm thành phố, tiện đi lại, mà ít người để ý.

Hàn Lãnh Dạ quay bước thẳng lên nhà mới, Mặc Thế Phong theo đuôi. Vào đến nhà, hắn bắt giác hít vào một hơi vừa kinh ngạc vừa vui mừng. Ông già nhà mình cũng tinh tế ghê thật. Cách trang trí này cô bé thích nhất, nhưng ít người đủ năng lực thiết kế hoàn hảo. Làm được như thế, hắn phải có các chuyên gia, kỹ sư nổi tiếng khéo tay. Xem ra mấy trường bồi bổ rất nhiều công phu để rước cô cháu dâu khó chiều này về.

Cô thoải mái vận người, lắc lư cái đầu nhỏ, thể hiện tâm tình vô cùng tốt. Rồi cô lăm bắm hát gì nghe không rõ, tiến vào phòng ngủ. Bên trong có một tivi tinh thể lỏng 52 inch, một chiếc giường đôi mềm mại và tủ quần áo lớn.

Tiếp tục mở những cánh cửa khác, cũng không có gì quá ngạc nhiên. Một phòng bếp đơn giản, một phòng sách và trong cùng, hướng ra một mặt ban công là phòng khách. Vì căn hộ nằm ở góc chung cư nên phòng ngủ và phòng sách đều có một mặt hướng ra ngoài. Đây là tầng thứ 26, cũng cách tầng thượng 17 tầng nên chẳng lo việc đột kích. Một nơi lý tưởng.

Bỗng cô nàng, đang nghiên cứu phòng sách, gờ chân đạp đổ ghế sofa gập thấp giữa phòng, để lộ một cái ô hình vuông hơi kì quái giữa nền gỗ sạch bóng.

Ánh mắt Hàn Lãnh Dạ sáng lên, trong tay xuất hiện con dao găm, cắm vào khe hở nhỏ nạy ô vuông bật ra. Ở dưới có một nút bấm màu bạc, nhanh chóng được cô ấn xuống.

Chuyện lạ xảy ra. Các ngăn sách trống không từ từ đổ rạp xuống. Trong đó là... Không phải chứ?!!

Hàng trăm thứ vũ khí được đặt thành hàng lối gọn gàng. Đủ loại, từ súng lục, súng ngắn, súng trường, tiểu liên, tới chủy thủ, kiếm đao, rồi cả các dụng cụ cần thiết với sát thủ như dục đạn, xích, roi, ngân châm, kim mở khóa, bom điện tử,...

Cô trải qua vài giây thần người, nghi hoặc nhìn hắn:

- Có cần kĩ toilet vậy không?

Hắn không biết nên nói gì vào thời điểm này. Hàn Lãnh Dạ nhấn công tắc thêm lần nữa, các ngăn tủ lại trở về vị trí ban đầu.

Cô nói từng chữ:

- Cái này phải cảm ơn bác Đình rồi. Dù em đã cử người chuẩn bị nhưng không đủ thái quá thế.

Mặc Thế Phong nhún vai, ngập dài một mồm:

- Anh hơi buồn ngủ. Mượn giường của em một lát nhé.

Thế rồi hắn nằm vật xuống giường, thiếp đi. Hàn Lãnh Dạ lắc đầu bất đắc dĩ. Tên này bị trái mũi giờ đây mà. Đợi hắn dậy chắc cũng tối luôn.

Cô chỉnh tư thế cho hắn, đắp chăn từ tế rồi ra ngoài sửa soạn. Đầu tiên cô tắm rửa sạch sẽ, mặc áo phông quần short đơn giản. Lừa một tấm thẻ bạch kim, cô rời khỏi nhà, đi bộ tới siêu thị cách đó không xa để mua ít đồ nấu bữa tối. Phải bù thêm vì bữa trưa trên máy bay không đủ chất dinh dưỡng, sợ hắn đói.

Mặc Thế Phong ngủ giấc sâu, đến khi tỉnh thì trời đã tối mịt. Mùi thơm từ nhà bếp tỏa ra làm bụng hắn sôi ùng ục. Bóng lưng quen thuộc đang nấu ăn thu hút ánh mắt hắn.

Cô mỉm cười, không dời mắt khỏi cái chảo đầy thức ăn xèo xèo trên bếp ga, yêu cầu:

- Anh mau tắm đi rồi ăn cơm. Quần áo em đã để ở kệ đồ trong phòng tắm đó.

Mặc Thế Phong ngoan ngoãn nghe lời, tắm rồi mặc quần áo ở nhà vào, đã thấy cô bày xong đồ ăn ra bàn.

Hắn ngồi xuống, cầm đũa lên nếm thử, gật gật khen:

- Em có thể mở một nhà hàng năm sao.

Cô cười hỏi:

- Ăn rồi anh phải về nhà mình chứ?

- Nhà anh là đây chứ đâu?! - Hắn ngược nhìn cô, trong tròng mắt lộ ra vẻ giảo hoạt.

Hàn Lãnh Dạ nhíu mày, giọng cao hơn, không đồng tình:

- Chẳng lẽ anh sẽ ở luôn đây với em??

Hắn gạt đầu quả quyết. Cô buông đũa, chống tay lên bàn:

- Vậy thì anh ngủ trong phòng, em sẽ sang phòng sách.

Hắn kéo cô ngã vào lòng, giọng dịu dàng:

- Ngủ chung cũng có sao? Anh không làm gì em là được rồi mà? Ở bên Mĩ ngủ cùng nhau suốt còn gì? Chẳng lẽ em còn xấu hổ??

Cô nghĩ ngợi, cuối cùng thỏa hiệp. Hắn ta cười quý dật như thể tóm được con mồi ngon.

Xong xuôi, cả hai leo lên giường. Theo thói quen, hắn ôm lấy cô. Cô nàng rúc vào ngực hắn. Chắc như vậy đủ để gọi là “hạnh phúc” rồi nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Điện Hạ, Anh Muốn Làm Quân Vương Của Em* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 6

Sáng sớm, Hàn Lãnh Dạ đã mò dậy nấu đồ ăn. Hai người ăn xong, cô nói với hắn trước khi hắn ra khỏi cửa:

- Nhớ cho kĩ, từ giờ đến lúc trả xong thù, em là Thượng Quan Ngọc. Đừng phạm sai lầm đấy.



- Ủ, anh nhớ rồi. - Mặc Thế Phong gật đầu, hôn lên trán cô tạm biệt - Sẽ có bất ngờ cho em.

8 giờ sáng, Hàn Lãnh Dạ - Thượng Quan Ngọc rời nhà tới trụ sở tập đoàn Liberty.

Hôm nay là ngày phỏng vấn tuyển dụng hẳn vì cô mà ra lệnh. Tay cầm hồ sơ đã được Kim chuẩn bị, cô tiến vào đại sảnh tập đoàn.

Tiếp tân hướng dẫn những người đến ứng tuyển ngồi tại phòng chờ nhận sổ thứ tự. Lần lượt hai người một đôi được gọi đi.

Thượng Quan Ngọc an tĩnh nhắm mắt, ngồi không nhúc nhích. Cách này được dùng để điều hòa thân thể, huyết mạch lưu thông tốt. Bình thường khi không có việc gì làm, cô vẫn thư giãn như vậy.

Chợt bên tai có tiếng nói mềm mại vọng tới:

- Xin chào, cô tên gì?

Cô mở mắt ra, nhìn cô gái trước mặt, đánh giá từ trên xuống dưới. Khuôn mặt dễ thương, đôi mắt to tròn ngây thơ, vóc dáng nhỏ nhắn mảnh khảnh, ăn mặc giản dị quần dài áo sơ mi trắng, khí chất thanh thuần.

Cô mỉm cười, khá ưng ý cô gái này, cất tiếng nói chuyện:

- Tôi là Thượng Quan Ngọc.

- Tên tôi là Nguyễn Thanh Uyên, hân hạnh được gặp. - Cô gái nở nụ cười tươi như hoa - Cô sẽ vào cùng lượt với cô đó Tiểu Ngọc.

Thượng Quan Ngọc cũng không bài xích cách gọi của Nguyễn Thanh Uyên.

Hai cô gái cùng chờ tới lượt mình. Cuối cùng người gọi số cũng xướng lên:

- Số 57, 58 vào phỏng vấn.

Nguyễn Thanh Uyên kéo tay cô đi vào. Thượng Quan Ngọc không may vội vã, ngẩng đầu nhìn toàn diện căn phòng phỏng vấn. Ba nam hai nữ, điều khiến cô kinh ngạc là người đàn ông quen thuộc không thể quen thuộc hơn đang ngồi chính diện nhìn chăm chăm cô, đôi môi cong lên nhàn nhạt.

Rất nhanh, vẻ mặt của Thượng Quan Ngọc lại trở về xa lạ và tự tin. Cô đưa lý lịch cho Mặc Thế Phong, ánh mắt chờ xem kịch vui.

Hắn nhận lấy tập giấy tờ, xem lướt qua, nét cười càng thêm rõ. Thượng Quan Ngọc, 23 tuổi, tốt nghiệp Đại học Harvard loại ưu. Cái tên tiểu tử Kim chết tiệt, cô rõ ràng chỉ có 18 tuổi, dám khai man tới 5 tuổi, chẳng phải trù ẻo cô nhanh già sao?!

Hỏi qua loa mấy câu, rồi hắn đặt hồ sơ xuống bàn, nói:

- Thượng Quan tiểu thư, sáng mai chúng tôi sẽ thông báo kết quả. Bây giờ cô có thể trở về nhà.

Cô hiếm khi cười, lần này lại ngoại lệ tặng hắn một nụ cười sáng láng, làm hắn lạnh sống lưng. Quay qua Nguyễn Thanh Uyên, họ đã xong từ lâu. Nguyễn Thanh Uyên hồ hồ chào tạm biệt với mấy người đó rồi cùng Thượng Quan Ngọc đi.

Ra ngoài Liberty, Nguyễn Thanh Uyên vờn vai hít thở không khí trong lành, vui vẻ kêu lên với Thượng Quan Ngọc vừa đi mua đồ uống về:

- Tôi mặc dù không phải là sắc nữ nhưng phải thừa nhận Chủ tịch tập đoàn Liberty đẹp trai thật đó! Tính tình xem ra cũng không quá tệ, nếu lấy được một ông chồng như vậy thì là phúc tám đời.

- Mẫu đàn ông trong lòng cô? - Thượng Quan Ngọc uống cà phê, nổi ý muốn đùa giỡn.

Cô ta đỏ mặt lắc lắc lắc lắc:

- Đừng trêu tôi, tôi có bạn trai rồi. Cũng không có ý định cướp sắc a!

Thượng Quan Ngọc buồn cười khi thấy động tác đáng yêu của Nguyễn Thanh Uyên, đột nhiên điện thoại vang lên tiếng chuông. Cô nhìn màn hình, đôi môi đỏ đang ngậm ống hút nhếch lên. Cái tên kia, gặp nhau chưa rồi được mấy phút mà đã gọi điện.

“Ồ đâu vậy?”

- Công viên phía đối diện trụ sở.

Im bật nửa phút...

“Anh thấy em rồi. Hôm nay tính đi nơi nào? Anh kêu tài xế chờ em đi.”

Thượng Quan Ngọc theo bản năng dời ánh mắt tìm kiếm về tòa nhà Liberty, bắt gặp một đôi mắt như có lửa đang dán lên người mình. Cô cười khẽ,

mắc nhỏ vào điện thoại:

- Đồ trẻ con. Em tự đi một mình được, mau đi làm việc đi. Tối nhớ về sớm, em nấu canh rong biển cho anh.

“OK. Đi chơi vui nhé!”, Mặc Thế Phong cười híp mắt, cúp máy. Cảm giác tồi về có một người chờ mình thật tốt. Hắn quyết định phải xong việc sớm nhất có thể, để nhanh chóng trở về nhìn ngắm bóng dáng quen thuộc của cô. Nghĩ vậy, hắn xoay người bước tới ghế ngồi sau bàn Chủ tịch, bắt đầu tập trung xử lý đồng tài liệu.

Bên này, Thượng Quan Ngọc nói chuyện với Nguyên Thanh Uyên một lúc, nhìn đồng hồ đeo tay, cũng không còn sớm, liền hỏi Thanh Uyên:

- Cậu đi ăn cùng mình nhé? (T/g: thay đổi cách xưng hô nha các nàng!)

Cô bé nhận lời ngay:

- Được được, bữa này mình mời, coi như là chào hỏi.

- Chúng ta không cần trả tiền. - Cô cười tới rục rịch, rút điện thoại ra, gọi cho ai đó.

“Alo?”

- Tôi.

“Chuyện gì thế điện hạ?”

- Thủy, Mộc, hai cô cậu mỗi người lái một chiếc xe tới công viên trước trụ sở Liberty. 20 phút nữa có mặt.

“Rõ.” Tuy hai vợ chồng không hiểu lý do, hơi bất mãn vì thời gian quá gấp của việc này nhưng mệnh lệnh của điện hạ, họ có thể không nghe sao?

Gần 20 phút sau, hai chiếc siêu xe, một Ferrari, một Lamborghini Reventon xuất hiện ở cổng công viên, làm bao người trầm trồ. Cô gái quyến rũ, mặc váy xòe bước xuống chiếc Lamborghini, hướng cô gái ăn mặc giản dị đang tựa người vào cây thông cạnh cổng cười một cái:

- Cô chủ, chúng tôi tới rồi. - Điện hạ từng dặn Ngũ hành đường chủ rằng, trước mặt những người không liên quan đến tổ chức, không được phép gọi cô là “điện hạ”.

Một chàng trai tuấn tú ra khỏi chiếc Ferrari, tiến lại đứng sau cô gái kia

Thượng Quan Ngọc nhận lấy chìa khóa xe trên tay cô ta, gật đầu. Rồi cô nói:

- Ngay lập tức hai người tới nhà hàng Lịch Dung lấy một chút đồ ăn cao cấp mang cho Phong. Ta đảm chắc hắn làm việc quên cả ăn uống rồi.

Họ cúi người, nhận lệnh rồi đi.

Thượng Quan Ngọc bấy giờ mới nhìn sang Nguyên Thanh Uyên. Cô ta nhìn chiếc xe không chớp mắt, vẻ yêu thích không hề che giấu, nhưng lại không nhìn ra bất kỳ tia tham lam chiếm hữu nào, chỉ có sự ngưỡng mộ.

- Cậu thích cái này? Lần đầu tiên thấy? - Cô dò hỏi.

Cô bé gật gật. Thượng Quan Ngọc nói ngay:

- Nếu cậu thích thì mình tặng, quà ra mắt.

- Không thể được! Mình không thể nhận thứ đắt tiền như vậy! - Nguyên Thanh Uyên lắc đầu quầy quậy.

Cô mở cửa xe, ra hiệu cho Thanh Uyên vòng ra ghế phụ. Cô bé không dám trái lời, bò vào, vừa thắt dây an toàn vừa hỏi Thượng Quan Ngọc:

- Cậu họ Thượng Quan, phải chăng là người Thượng Quan gia?

Vì trước đó, cô đã chủ động yêu cầu Thượng Quan gia chủ việc thay tên đổi họ nên thoải mái thừa nhận.

Nguyên Thanh Uyên cảm thán:

- Thảo nào cậu giàu vậy. Đi xe cũng là xe xịn.

- Chỉ là một chi thứ trong gia tộc thôi. Chẳng có gì đáng nói. - Cô nhún vai tỏ vẻ không quan tâm.

Nguyên Thanh Uyên thấy vậy thức thời không hỏi nữa, hướng mắt ra ngắm cảnh hai bên đường.

- Cậu muốn ăn gì? Tây, Trung hay Nhật?

- Gì cũng được. - Nguyên Thanh Uyên không nhiều tiền lắm. Trước kia khi còn học đại học cô toàn đi làm thêm để có tiền trả học phí và ăn ở, có gì dùng nấy nên không phải người kén ăn.

Thế là Thượng Quan Ngọc lái xe tới một nhà hàng nhỏ. Gửi xe xong, hai cô vào trong.

- Một người bạn giới thiệu cho mình chỗ này, nói là ăn khá ngon. Chi bằng thử để biết.

Nguyên Thanh Uyên không e ngại nữa, gọi món ăn no căng bụng.

\*\*\*\*\*

Tại trụ sở Liberty...

Mặc Thế Phong nghe tiếng gõ cửa, ngẩng đầu:

- Mời vào.

Mộc và Thủy tiến vào, tay Thủy cầm một bình giữ nhiệt:

- Phong vương, điện hạ sai chúng tôi mang bữa trưa đến cho ngài.

Hắn bình thân đón lấy, họ hoàn thành nhiệm vụ được giao dĩ nhiên cũng rút.

Mặc Thế Phong biết cô sẽ không bao giờ để hắn chịu thiệt, luôn ân cần dịu dàng.

\*\*\*\*\*

Ăn xong, Thượng Quan Ngọc đưa cô bé về nhà. Nhà của Nguyên Thanh Uyên không lớn, có bố mẹ và một anh trai.

Nguyên Thanh Hải nhìn chiếc ô tô sang trọng đậu trước nhà, tò mò đánh giá, lại càng ngạc nhiên hơn khi thấy Nguyên Thanh Uyên xuống xe.

Thượng Quan Ngọc bước ra, nói với Thanh Uyên:

- Nhà cậu rất hợp ý mình.

- Chỉ sợ làm cậu chê cười. - Nguyên Thanh Uyên vờ về mấy sợi tóc, xấu hổ cười cười.

Nguyên Thanh Hải đi từ trong nhà ra:

- Uyên nhi, em đi phỏng vấn xin việc sao giờ mới về?

Nguyên Thanh Uyên nhìn anh, hì hì giở giọng nịnh nọt:

- Anh hai, em đi ăn trưa với bạn thôi mà? Đừng giận nha? Nha?

Ông anh có vẻ bó tay, xoa xù mái tóc đen trên đầu cô bé, rồi chuyển ánh mắt sang Thượng Quan Ngọc:

- Xin lỗi, em gái tôi làm phiền cô rồi.

Cô mỉm cười:

- Không sao, Tiểu Uyên rất tốt. Chắc anh là anh trai cô ấy?

- Phải, tên tôi là Nguyên Thanh Hải.

Cô luôn giữ khóe môi cong lên hút hồn, giọng mát lạnh:

- Chào anh, tôi là Thượng Quan Ngọc.

Tim anh đập lệch đi một nhịp khi nhìn thấy nụ cười như thiên thần và giọng nói êm tựa tiếng đàn đó. Nhưng chưa được bao lâu, Thượng Quan Ngọc có cuộc gọi đến, nhanh chóng bắt máy.

“Cảm ơn.” Giọng nam trầm ấm vang lên trong điện thoại.

- Về cái gì? - Cô thắc mắc.

“Trưa nay...”

- À, cái tên đàn nhà anh, sức khỏe của mình cũng không biết giữ.

“Vì đã có em lo rồi, chẳng phải sao?” Mặc Thế Phong cười ranh mãnh.

- Được rồi, tôi em xử tội anh sau. Giờ đang có việc.

Nói dứt câu Thượng Quan Ngọc đập máy, nói với Nguyên Thanh Uyên vài lời cáo lui.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Điện Hạ, Anh Muốn Làm Quân Vương Của Em* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 7

Thượng Quan Ngọc lái xe tới phía Bắc thành phố, tiến vào một khu rừng ngập trong sương mù. Đây là đại bản doanh mới xây dựng của Thiên Ma, và cũng là khu huấn luyện lớn nhất của tổ chức.

Hai vệ sĩ tiến lên, lạnh nhạt yêu cầu:

- Xin hỏi cô tìm ai?

Cô mỉm cười nói, không tỏ biểu hiện bất thường nhưng sát khí vô hình vẫn từ từ lan tỏa:

- Tôi đến tìm Đường chủ Tư Đồ Kiệt.

- Vậy đề nghị cô xuất trình giấy thông hành. - Họ đã được rèn luyện kỹ càng về thái độ và cách ứng xử nên rất nghiêm túc, không có lấy một điểm thừa thãi.

Thượng Quan Ngọc lục lại túi áo, rút ra một tấm thẻ, vẻ vô tội hua hua trước mặt hai người vệ sĩ:

- Tôi không biết giấy thông hành mà các anh nói là cái gì, chỉ có thứ này tạm sử dụng được, có đủ tư cách chứ?

Đám vệ sĩ tái mét mặt mũi, vội thi thảm với nhau gì đó, rồi một tên chạy vào phòng bảo vệ. Lúc sau từ bên trong có một toán người áo đen đi ra, cầm đầu là ba nam tử rất đẹp trai, theo nhiều phong cách khác nhau: nam tử đi bên trái nở nụ cười dịu dàng ấm áp, tuyệt đối sáng láng như ánh mặt trời; người ở giữa tiêu sái phúc hắc, giống hệt một con sói săn mồi; Người còn lại phía bên phải phóng túng rực rỡ, như ngọn lửa cuồng nhiệt muốn thiêu rụi phụ nữ.

Ba người đi tới trước mặt cô, đồng loạt cúi chào chỉnh tề:

- Đại tẩu! Nghe danh đã lâu giờ mới gặp.

Cô điểm chỉ từng người, cất giọng đánh giá không chút khách sáo:

- Các anh chải chuốt nhiều quá rồi đấy. Anh quá éo lá, còn anh nham hiểm khôn lường. Tên này thì... đích thị là yêu râu xanh.

Oa ha ha ha... Một trận cười nổ ra trong đoàn người. Từ trước đến nay chưa ai dám chửi thẳng mặt ba vị Đại Đường chủ như vậy. Khẩu vị của lão đại cũng quá là khác người đi?

“Chiếc mặt nạ” của ba người kia có dấu hiệu rạn nứt, nhưng vẫn cố gượng cười vớt vát chút sĩ diện:

- Đại tẩu, tẩu nhận xét lệch lạc rồi. Chúng tôi được đích thân lão đại tuyển chọn, vượt qua tình phong huyết vũ mới đứng được ở đây, nào có tâm tư chải chuốt cho mình chứ? Nhiệm vụ bắt buộc chúng tôi phải làm thế thôi mà...

Thượng Quan Ngọc nhướn mày, lườm cãi nhau với họ, xuống xe:

- Đưa tôi tới khu đặc huấn.

Mấy người đó ngạc nhiên. Khu đặc huấn chẳng phải là nơi huấn luyện nguy hiểm nhất ở đây sao? Chỗ ấy chỉ có những sát thủ cấp cao mới được vào, bởi vì... họ có khả năng sống sót trở ra.

Khu đặc huấn, còn có tên gọi khác là rừng Tử Thần. Trong đó có vô số quái thú hoang dã, các loại độc vật và bẫy rập. Mười phân khu riêng biệt chứa đặc tính cụ thể lần lượt được chia ra phù hợp với năng lực của từng người. Một sát thủ chuẩn sẽ phải vượt qua tất cả mười cửa ải này.

Người đàn ông phóng túng mở miệng hỏi:

- Đại tẩu, tẩu muốn tới nơi điên rồ ấy làm gì? Lỡ gặp chuyện bất trắc thì chúng tôi phải ăn nói thế nào với lão đại bây giờ?

- Ngụ ngốc! Ta chỉ vận động tay chân một chút, có chết ai mà kêu la om sòm vậy hả? - Cô bữu môi - Mà các người còn chưa giới thiệu mình đâu đó.

Ba người lúc này mới nhớ ra chuyện giới thiệu tên họ. Anh chàng “eo lá” lên tiếng:

- Xin lỗi đại tẩu. Tôi là Vương Ngạo Thiên, phụ trách về kinh doanh, cũng là phụ tá cho lão đại, Tổng Giám đốc tập đoàn Liberty. Đây là Tư Đồ Kiệt, biệt danh Kelvin, hacker nổi tiếng, chuyên về tình báo của tổ chức. Còn cậu “yêu râu xanh” này là Nhạc Chính Dương, trùm xã hội đen, quản lý phần hắc đạo và là người thường xuyên lộ diện trước những tình huống mà các chỉ huy không thể không xuất hiện.

Nghe xong, cô gật đầu nhận xét:

- Tên tuổi các cậu tôi đều đã nghe qua. Rất hân hạnh được gặp, tôi là Hàn Lãnh Dạ, tên hiện tại là Thượng Quan Ngọc. Chắc các cậu chưa từng được biết nhỉ?

Họ đồng loạt lắc đầu. Thượng Quan Ngọc mỉm cười:

- Vậy có biết đến Hắc Hồ, thủ lĩnh Huyết Lôì không?

- Chỉ cần là người của hắc đạo, ai cũng từng nghe qua cái tên Hắc Hồ này một lần. Trong sự nể phục và sợ hãi. - Tư Đồ Kiệt nói.

- Tôi là Hắc Hồ.

Nói rồi cô quay lại nhìn biểu cảm vô cùng phong phú của mấy người này. Cảm Nhạc Chính Dương suýt nữa rơi xuống đất, Vương Ngạo Thiên lùi lại hai bước, vẻ mặt khiếp sợ, cơ hàm của Tư Đồ Kiệt giật giật, sự phúc hắc không giữ được bao nhiêu.

Tất cả không ai hẹn ai đồng thanh:

- Không thể nào!

Thượng Quan Ngọc cười khê, hỏi họ:

- Tại sao lại không thể? Thế mọi người cho rằng người đứng bên cạnh Phong cần có năng lực như thế nào? Tôi chưa đủ mạnh à? Ai muốn thử không?

Tư Đồ Kiệt xoa cằm như đang suy nghĩ, rồi nhìn thẳng vào cô, giọng nhát gừng:

- Thật có thể thử? Thua thì tẩu không móc lão đại chứ?

Cô gật đầu vẻ chắc chắn. Anh nhận được câu trả lời như ý, quay lưng đi:

- Theo tôi, chúng ta tới lời đài. Những kẻ khác mau đi làm việc.

Năm người bước vào khu tập luyện thông thường. Trong đó có một lời đài lớn nền gỗ. Tư Đồ Kiệt trèo lên đài, ngoắc tay với cô. Thượng Quan Ngọc nhảy lên, nụ cười nhẹ thường trực lại càng thêm đậm.

Vương Ngạo Thiên hô to, không giấu được sự thích thú trên gương mặt:

- BẮT ĐẦU!

Cô nghiêng đầu nhìn đối phương, thấy anh cũng đang quan sát mình:

- Lần đầu tiếp kiến, Phong nói cậu rất giỏi dùng ám khí, mong cậu không làm tôi thất vọng.

Vừa dứt lời, bóng người đàn ông tuấn mỹ trước mặt biến mất. Thượng Quan Ngọc mím môi, nhắm mắt lại nghe ngóng. Dựa vào sự lưu thông của không khí, cô đã xác định được vị trí và cả quãng đường anh di chuyển.

Vút... Tư Đồ Kiệt phóng ra hàng loạt chiếc kim châm sắc nhọn. Ánh bạc lóe lên trong không trung, mục tiêu là cô. Nhạc Chính Dương kêu khê một tiếng, lòng hồi hộp thay cho cô.

Thượng Quan Ngọc tung mình xoay vòng tránh công kích của ám khí, thoát cái đã biến đi không còn dấu vết. Ba người căng tai lắng nghe, vẫn chẳng hề cảm nhận được bất kỳ âm thanh nào phát ra từ cô, cứ như cô không còn ở đây nữa vậy.

Soạt... Tư Đồ Kiệt bị điểm huyết, buộc phải đứng yên tại chỗ, tứ chi cứng ngắc.

Người con gái xuất hiện sau lưng anh từ lúc nào, môi nhếch lên cười gian xảo:

- Thế nào? Còn ai muốn thách thức tôi không?

Hai người phía dưới lắc đầu. Họ không thể để mình mất hình tượng như tên Tư Đồ Kiệt kia được.

Thượng Quan Ngọc hài lòng, giải huyệt cho anh. Vừa tự do một chút, anh ta quỳ xuống:

- Đại tẩu, là tôi thất lễ, xin tẩu hãy trách phạt.

Cô ngạc nhiên, khó hiểu, hết nhìn Tư Đồ Kiệt đang quỳ rồi lại nhìn hai anh chàng ngờ ngạc đứng cạnh. Một hồi sau, Tư Đồ Kiệt không chịu nổi nữa, lên tiếng:

- Là tẩu bảo tôi đừng làm tẩu thất vọng, nhưng tôi hận mình không đủ mạnh để làm tẩu vừa lòng. Với tẩu, có lẽ tôi còn chẳng bằng một món đồ chơi giết thời gian.

Thượng Quan Ngọc bật cười, đưa tay kéo anh đứng dậy:

- Người như cậu cũng rất tốt rồi. Xem cách đối phó, tôi đoán cậu không phải là sát thủ chuyên nghiệp nhỉ? - Chờ anh ta gạt đầu xong, cô tiếp - Một người là hacker mà tinh thông cả âm thầm và ám khí thì quá xuất sắc. Chẳng mấy ai làm được thế.

Rồi cô quay sang đối diện Nhạc Chính Dương, nhẹ nhàng mở miệng:

- Cậu là phân tử hắc đạo chắc cũng biết, khi âm thầm, hơi thở có thể bị người ở cảnh giới cao hơn phát hiện?

- Đúng vậy. Kiệt, đại tẩu vốn là đệ nhất thiên hạ sát thủ, há lại để cho cậu qua mặt chứ? Không có một chiêu đánh gục là may mắn rồi đó. - Nhạc Chính Dương vừa giải thích vừa đùa giỡn làm cả nhóm cười ha hả.

Chợt nhìn đồng hồ, cô nàng kêu lên:

- Trời đất, đã gần 4 rưỡi rồi à? Đến lúc phải về nhà thôi. Mau dẫn tôi đi lấy xe.

- Sao tẩu vội vàng thế? Sớm mà? - Vương Ngạo Thiên hỏi, dẫn đường cho cô.

Thượng Quan Ngọc nhanh chân bước theo:

- Hôm nay tôi đã hứa nấu canh rong biển cho hấn nên giờ phải đi mua nguyên liệu mới kịp. Không thì trễ mất!

- Lão đại á? - Tư Đồ Kiệt ngoái người nhìn cô lấy xe.

- Phải. Hấn coi vậy mà nhiều khi trẻ con lắm, tôi không thắng được đâu. - Cô lái xe ra, cười - Hôm nào có dịp tôi sẽ mời mọi người đến ăn cơm nhà tôi. Sẵn tiện ném thử mùi vị đồ ăn lão đại nhà các cậu làm. Giờ tôi đi nha!

Tất cả đơ ra, nhìn nhau:

- Lão đại nấu ăn? Đùa hoài! Ai tin?

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Điện Hạ, Anh Muốn Làm Quân Vương Của Em* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 8

Thượng Quan Ngọc lái xe tới phía Bắc thành phố, tiến vào một khu rừng ngập trong sương mù. Đây là đại bản doanh mới xây dựng của Thiên Ma, và cũng là khu huấn luyện lớn nhất của tổ chức.

Hai vệ sĩ tiến lên, lạnh nhạt yêu cầu:

- Xin hỏi cô tìm ai?

Cô mỉm cười nói, không tỏ biểu hiện bất thường nhưng sát khí vô hình vẫn từ từ lan tỏa:

- Tôi đến tìm Đường chủ Tư Đồ Kiệt.

- Vậy đề nghị cô xuất trình giấy thông hành. - Họ đã được rèn luyện kỹ càng về thái độ và cách ứng xử nên rất nghiêm túc, không có lấy một điểm thừa thãi.

Thượng Quan Ngọc lục lợi túi áo, rút ra một tấm thẻ, vẽ vô tội hua hua trước mặt hai người vệ sĩ:

- Tôi không biết giấy thông hành mà các anh nói là cái gì, chỉ có thứ này tạm sử dụng được, có đủ tư cách chứ?

Đám vệ sĩ tái mét mặt mũi, vội thi thắm với nhau gì đó, rồi một tên chạy vào phòng bảo vệ. Lúc sau từ bên trong có một toán người áo đen đi ra, cầm đầu là ba nam tử rất đẹp trai, theo nhiều phong cách khác nhau: nam tử đi bên trái nở nụ cười dịu dàng ấm áp, tuyệt đối sáng láng như ánh mặt trời; người ở giữa tiêu sái phúc hắc, giống hệt một con sói săn mồi; Người còn lại phía bên phải phóng túng rực rỡ, như ngọn lửa cuồng nhiệt muốn thiêu rụi phụ nữ.

Ba người đi tới trước mặt cô, đồng loạt cúi chào chính tề:

- Đại tẩu! Nghe danh đã lâu giờ mới gặp.

Cô điểm chỉ từng người, cất giọng đánh giá không chút khách sáo:

- Các anh chải chuốt nhiều quá rồi đấy. Anh quá ẻo lả, còn anh nham hiểm khôn lường. Tên này thì... đích thị là yêu râu xanh.

Oa ha ha ha... Một trận cười nổ ra trong đoàn người. Từ trước đến nay chưa ai dám chửi thẳng mặt ba vị Đại Đường chủ như vậy. Khẩu vị của lão đại cũng quá là khác người đi?

“Chiếc mặt nạ” của ba người kia có dấu hiệu rạn nứt, nhưng vẫn cố gượng cười vớt vát chút sĩ diện:

- Đại tẩu, tẩu nhận xét lệch lạc rồi. Chúng tôi được đích thân lão đại tuyển chọn, vượt qua tình phong huyết vũ mới đứng được ở đây, nào có tâm tư chải chuốt cho mình chứ? Nhiệm vụ bắt buộc chúng tôi phải làm thế thôi mà...

Thượng Quan Ngọc nhướn mày, lườm cãi nhau với họ, xuống xe:

- Đưa tôi tới khu đặc huấn.

Mấy người đó ngạc nhiên. Khu đặc huấn chẳng phải là nơi huấn luyện nguy hiểm nhất ở đây sao? Chỗ ấy chỉ có những sát thủ cấp cao mới được vào, bởi vì... họ có khả năng sống sót trở ra.

Khu đặc huấn, còn có tên gọi khác là rừng Tử Thần. Trong đó có vô số quái thú hoang dã, các loại độc vật và bẫy rập. Mười phân khu riêng biệt chứa đặc tính cụ thể lần lượt được chia ra phù hợp với năng lực của từng người. Một sát thủ chuẩn sẽ phải vượt qua tất cả mười cửa ải này.

Người đàn ông phóng túng mở miệng hỏi:

- Đại tẩu, tẩu muốn tới nơi điên rồ ấy làm gì? Lỡ gặp chuyện bất trắc thì chúng tôi phải ăn nói thế nào với lão đại bây giờ?

- Ngu ngốc! Ta chỉ vận động tay chân một chút, có chết ai mà kêu la om sòm vậy hả? - Cô bữu môi - Mà các người còn chưa giới thiệu mình đâu đó.

Ba người lúc này mới nhớ ra chuyện giới thiệu tên họ. Anh chàng “ẻo lả” lên tiếng:

- Xin lỗi đại tẩu. Tôi là Vương Ngạo Thiên, phụ trách về kinh doanh, cũng là phụ tá cho lão đại, Tổng Giám đốc tập đoàn Liberty. Đây là Tư Đồ Kiệt, biệt danh Kelvin, hacker nổi tiếng, chuyên về tình báo của tổ chức. Còn cậu “yêu râu xanh” này là Nhạc Chính Dương, trùm xã hội đen, quản lý phần hắc đạo và là người thường xuyên lộ diện trước những tình huống mà các chỉ huy không thể không xuất hiện.

Nghe xong, cô gật đầu nhận xét:

- Tên tuổi các cậu tôi đều đã nghe qua. Rất hân hạnh được gặp, tôi là Hàn Lãnh Dạ, tên hiện tại là Thượng Quan Ngọc. Chắc các cậu chưa từng được biết nhỉ?

Họ đồng loạt lắc đầu. Thượng Quan Ngọc mỉm cười:

- Vậy có biết đến Hắc Hồ, thủ lĩnh Huyết Lô không?

- Chỉ cần là người của hắc đạo, ai cũng từng nghe qua cái tên Hắc Hồ này một lần. Trong sự nể phục và sợ hãi. - Tư Đồ Kiệt nói.

- Tôi là Hắc Hồ.

Nói rồi cô quay lại nhìn biểu cảm vô cùng phong phú của mấy người này. Cảm Nhạc Chính Dương suýt nữa rơi xuống đất, Vương Ngạo Thiên lùi lại hai bước, vẻ mặt khiếp sợ, cơ hàm của Tư Đồ Kiệt giật giật, sự phúc hắc không giữ được bao nhiêu.

Tất cả không ai hẹn ai đồng thanh:

- Không thể nào!

Thượng Quan Ngọc cười khê, hỏi họ:

- Tại sao lại không thể? Thế mọi người cho rằng người đứng bên cạnh Phong cần có năng lực như thế nào? Tôi chưa đủ mạnh à? Ai muốn thử không?

Tư Đồ Kiệt xoa cằm như đang suy nghĩ, rồi nhìn thẳng vào cô, giọng nhất gừng:

- Thật có thể thử? Thua thì tâu không méc lão đại chứ?

Cô gật đầu vẻ chắc chắn. Anh nhận được câu trả lời như ý, quay lưng đi:

- Theo tôi, chúng ta tới lời đài. Những kẻ khác mau đi làm việc.

Năm người bước vào khu tập luyện thông thường. Trong đó có một lời đài lớn nền gỗ. Tư Đồ Kiệt trèo lên đài, ngoắc tay với cô. Thượng Quan Ngọc nhảy lên, nụ cười nhẹ thường trực lại càng thêm đậm.

Vương Ngạo Thiên hô to, không giấu được sự thích thú trên gương mặt:

- BẮT ĐẦU!

Cô nghiêng đầu nhìn đối phương, thấy anh cũng đang quan sát mình:

- Lần đầu tiếp kiến, Phong nói cậu rất giỏi dùng ám khí, mong cậu không làm tôi thất vọng.

Vừa dứt lời, bóng người đàn ông tuấn mỹ trước mặt biến mất. Thượng Quan Ngọc mím môi, nhắm mắt lại nghe ngóng. Dựa vào sự lưu thông của không khí, cô đã xác định được vị trí và cả quãng đường anh di chuyển.

Vút... Tư Đồ Kiệt phóng ra hàng loạt chiếc kim châm sắc nhọn. Ánh bạc lóe lên trong không trung, mục tiêu là cô. Nhạc Chính Dương kêu khê một tiếng, lòng hồi hộp thay cho cô.

Thượng Quan Ngọc tung mình xoay vòng tránh công kích của ám khí, thoát cái đã biến đi không còn dấu vết. Ba người căng tai lắng nghe, vẫn chẳng hề cảm nhận được bất kỳ âm thanh nào phát ra từ cô, cứ như cô không còn ở đây nữa vậy.

Soạt... Tư Đồ Kiệt bị điểm huyết, buộc phải đứng yên tại chỗ, tứ chi cứng ngắc.

Người con gái xuất hiện sau lưng anh từ lúc nào, môi nhếch lên cười gian xảo:

- Thế nào? Còn ai muốn thách thức tôi không?

Hai người phía dưới lắc đầu. Họ không thể để mình mất hình tượng như tên Tư Đồ Kiệt kia được.

Thượng Quan Ngọc hài lòng, giải huyết cho anh. Vừa tự do một chút, anh ta quỳ xuống:

- Đại tâu, là tôi thất lễ, xin tâu hãy trách phạt.

Cô ngạc nhiên, khó hiểu, hết nhìn Tư Đồ Kiệt đang quỳ rồi lại nhìn hai anh chàng ngờ ngạc đứng cạnh. Một hồi sau, Tư Đồ Kiệt không chịu nổi nữa, lên tiếng:

- Là tâu bảo tôi đừng làm tâu thất vọng, nhưng tôi hận mình không đủ mạnh để làm tâu vừa lòng. Với tâu, có lẽ tôi còn chẳng bằng một món đồ chơi giết thời gian.

Thượng Quan Ngọc bật cười, đưa tay kéo anh đứng dậy:

- Người như cậu cũng rất tốt rồi. Xem cách đối phó, tôi đoán cậu không phải là sát thủ chuyên nghiệp nhỉ? - Chờ anh ta gật đầu xong, cô tiếp - Một người là hacker mà tinh thông cả âm thân và ám khí thì quá xuất sắc. Chẳng mấy ai làm được thế.

Rồi cô quay sang đối diện Nhạc Chính Dương, nhẹ nhàng mở miệng:

- Cậu là phần tử hắc đạo chắc cũng biết, khi âm thân, hơi thở có thể bị người ở cảnh giới cao hơn phát hiện?

- Đúng vậy. Kiệt, đại tâu vốn là đệ nhất thiên hạ sát thủ, há lại để cho cậu qua mặt chứ? Không có một chiêu đánh gục là may mắn rồi đó. - Nhạc Chính Dương vừa giải thích vừa đùa giỡn làm cả nhóm cười ha ha.

Chợt nhìn đồng hồ, cô nàng kêu lên:

- Trời đất, đã gần 4 rưỡi rồi à? Đến lúc phải về nhà thôi. Mau dẫn tôi đi lấy xe.

- Sao tâu vội vàng thế? Sớm mà? - Vương Ngạo Thiên hỏi, dẫn đường cho cô.



Thượng Quan Ngọc nhanh chân bước theo:

- Hôm nay tôi đã hứa nấu canh rong biển cho hấn nên giờ phải đi mua nguyên liệu mới kịp. Không thì trễ mất!

- Lão đại á? - Tư Đồ Kiệt ngó người nhìn cô lấy xe.

- Phải. Hấn coi vậy mà nhiều khi trẻ con lắm, tôi không thắng được đâu. - Cô lái xe ra, cười - Hôm nào có dịp tôi sẽ mời mọi người đến ăn cơm nhà tôi. Sẵn tiện ném thử mùi vị đồ ăn lão đại nhà các cậu làm. Giờ tôi đi nha!

Tất cả đơ ra, nhìn nhau:

- Lão đại nấu ăn? Đùa hoài! Ai tin?

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Điện Hạ, Anh Muốn Làm Quân Vương Của Em* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 9

### Chương 9

Sáng, khi Thượng Quan Ngọc tỉnh thì phần giường bên cạnh đã lạnh. Mặc Thế Phong rời đi từ sớm. Lúc nào cũng vậy, hấn luôn tới công ty trước giờ làm việc tầm 1 - 2 tiếng.

Trên bàn ăn có sẵn bữa sáng vẫn còn ấm cùng một tờ ghi chú: “Ăn xong đi làm. Ráng đừng đến muộn, nếu không có thể bị bắt bẻ đấy.”. Nét chữ phóng khoáng, thẳng tắp, nhìn là biết chữ của hấn.

Cô cười khúc khích, ăn hết bữa sáng rồi lên thay quần áo. Ngày đi làm đầu tiên không nên gây sự chú ý không cần thiết, vì vậy Thượng Quan Ngọc chọn một bộ đồ công sở đơn giản không thể đơn giản hơn: một chiếc sơ mi trắng và chân váy đen dài ngang đầu gối.

Mặc vào, đứng trước gương, cô lắc đầu: “Trời đất, sao mình mặc gì cũng nổi bật thế nhỉ?!”. Cuối cùng, cô đành để nguyên như vậy đi. Lần này cô chọn Ferrari, không quá xa xỉ. Dù sao mình hiện giờ mang danh nghĩa Thượng Quan gia, giàu cũng chẳng ai nghi ngờ.

Đánh xe vào bãi để xe ngầm của công ty, cô xuống xe vừa lúc gặp Nguyên Thanh Uyên, liền gật đầu chào:

- Cậu cũng trúng tuyển rồi, chúc mừng.

- Ha ha, chúng ta giống nhau mà! Cậu làm bộ phận nào? - Cô nàng vui vẻ hỏi han.

Thượng Quan Ngọc khóa xe, khoác túi xách lên vai, rồi quay lại trả lời:

- Mình làm ở bộ phận thiết kế của bên bất động sản.

Nguyên Thanh Uyên tỏ vẻ hâm mộ:

- Sướng nha! Mình nghe nói đó là một công việc có lương rất cao, chỉ có những người giỏi nhất mới được tuyển chọn. Không ngờ cậu lại có thể vào.

- Vậy cậu được tuyển vào chỗ nào?

Nguyên Thanh Uyên gãi đầu, xấu hổ cười cười:

- Mình làm ở phòng Thư ký a. Chuyên chạy việc vặt cho Tổng giám đốc và Chủ tịch thôi.

Thượng Quan Ngọc thăm nghĩ, không tệ, lương của đám thư ký cũng được coi là cao. Nguyên Thanh Uyên tốt nghiệp đại học bình thường, thành tích học tập thuộc dạng khá, đối đãi như thế đã là ưu ái lắm. Ở Liberty, muốn có đãi ngộ tốt, điều quan trọng nhất là thực lực. Nhân viên làm việc chính thức trong tập đoàn, ít nhất cũng có trình độ thạc sĩ trở lên. Còn một số người, do khả năng giao tiếp đạt đến mức thượng thừa và ngoại hình dễ nhìn nên được lưu lại. Nguyên Thanh Uyên là một trong số đó.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, chẳng mấy chốc đã tới thang máy. Thang máy đang đi xuống. Đỉnh một tiếng, cửa mở, người bên trong bước ra. Là Mặc Thế Phong và Vương Ngạo Thiên. Hai người đang thảo luận về điều gì đó, trên tay Vương Ngạo Thiên còn cầm tập tài liệu dày cộp.

Thượng Quan Ngọc và Nguyên Thanh Uyên cúi chào:

- Chủ tịch, Tổng giám đốc.

Hai chàng trai nhìn tới, trong mắt Vương Ngạo Thiên khẽ lóe lên sự kinh ngạc, nhưng rất nhanh liền trở về bình tĩnh:

- Chào hai cô.

Thượng Quan Ngọc nhìn Mặc Thế Phong, lộ ra ý cười thần nhiên. Hắn mỉm cười đáp lại cô, sau đó đi tiếp như không có gì xảy ra.

Hai cô gái đi vào thang máy, Vương Ngạo Thiên chờ thang máy đóng cửa mới quay sang hỏi hẳn:

- Lão đại, tại sao đại tẩu lại tới đây? Nhìn thì hình như cô ấy làm ở công ty chúng ta?

Mặc Thế Phong gật đầu. Cậu ta càng tò mò hơn, nhất định phải hỏi cho ra lẽ:

- Nhưng chẳng phải cô ấy có Huyết Lô ư? Còn có thời gian đến chỗ này? Để làm gì? Lão đại, cậu đồng ý cho đại tẩu chơi đùa bên ngoài sao? Cậu không ghen?

Hắn cau mày khó hiểu, cốc đầu cậu ta một cái, giọng không vui rõ ràng muốn chấm dứt chủ đề này, kiên quyết lái sang chuyện khác:

- Chuyện của cô ấy, tôi không quan. Chỉ cần Dạ muốn, tôi không cản, trừ khi việc đó có hại cho cô nàng. Mà cậu trở lại vấn đề khi nãy, chúng ta nói tới đâu rồi?

Vương Ngạo Thiên cười hi hi, xoa xoa chỗ bị cốc, nói tiếp câu chuyện đang dở bị cắt ngang lúc trước, về mặt lập tức nghiêm túc hẳn:

- Dự án lần này e rằng có khó khăn một chút. Dù sao Hàn gia đã cắm rễ sâu trong lĩnh vực bất động sản, chúng ta giành của họ, họ không dễ yên, sẽ tìm cậu chất vấn. Đến lúc đó, Liberty có thể phải đối phó với những lời đồn thổi của giới truyền thông. Muốn xử lý thỏa đáng cũng không đơn giản tí nào, nhất là sự nghi ngờ phía người dân.

Mặc Thế Phong cầm tài liệu lật qua lật lại, nghe cậu ta nói thì gật đầu tỏ vẻ tán thành. Suy nghĩ một lúc, hắn ngẩng lên, trả lại cho cậu tập tài liệu, ra lệnh:

- Bọn Hàn gia không phải lo, cứ đánh cho chúng thê thảm là được. Phía người dân, nói phòng Nhân sự chi hào phóng chút, đền bù đủ họ sẽ im lặng thôi. Chuyện này dù sao cũng là Dạ nhừ vờ vả, nhớ làm cho tốt. Nếu không tôi tìm cậu tính sổ.

Vương Ngạo Thiên nhăn nhó, nhưng mà ngậm miệng không dám hó hé gì. Chớ, tôi nói nè lão đại, cậu có vợ là quên bạn, í nhầm, quên thuộc hạ sao? Thật là... Lấy dự án này ra làm ví dụ, đại tẩu nói là muốn xây dựng khu vui chơi và trung tâm thương mại, thế là lão đại ngay lập tức kêu cậu xây dựng liền. Khó chơi hơn, hẳn còn bảo mua mảnh đất ngay tại trung tâm thành phố. Giá đất hơn vàng, thật phí của!

Mà thôi, cậu chớ nghĩ nữa, lỡ nói ra miệng thì hai người siêu biến thái kia hội đồng, chắc cậu chết! Nghĩ vậy, Vương Ngạo Thiên bảo với hẳn một câu, xin phép đi làm việc. Mặc Thế Phong liếc mắt, làm cậu ta chột dạ ngỡ rằng hẳn biết những điều vừa nãy cậu nghĩ. Nhưng hẳn không nói gì, phất tay cho cậu ta đi.

Vương Ngạo Thiên rẽ sang lối khác, nhanh chóng biến mất. Gì chứ, còn ở lại đây thêm vài giây nữa thì cậu bị áp lực của hắn ép khô mắt.

Mặc Thế Phong bật cười nhìn bóng lưng chạy như bay của cậu ta. Bộ hẳn đáng sợ đến vậy sao?

Tiếp tục đi xuống, hắn lấy xe đi bàn chuyện với khách hàng. Người khách hôm nay là một người từng hợp tác với Hàn gia, thấy Liberty mở chi nhánh ở Trung Quốc nên quay sang làm thân với họ. Những kẻ như thế đến 90% là muốn dựa hơi họ để làm ăn. Hắn cũng không để ý lắm đến loại người đó. Chi là rảnh rồi không có việc gì làm mới đi xem xét, tiện thể chọc tức tên to gan đó.

\*\*\*\*\*

Khoảng 2 giờ chiều, Mặc Thế Phong lái xe trở lại công ty, gọi điện thoại cho Thượng Quan Ngọc. Cô đang cầm cúi với tờ giấy vẽ, điện thoại rung lên, cô vội nhận.

- Alo? Tôi là Thượng Quan Ngọc.

' Xuống phía trước đại sảnh đi. Anh đợi ngoài đường. Nhanh chút.'

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Điện Hạ, Anh Muốn Làm Quân Vương Của Em* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 10

Thượng Quan Ngọc cầm lấy chiếc túi xách, bước tới chỗ Trưởng phòng Tô Dương Dương:

- Trông phòng Tô, tôi có việc bận, có thể về trước được không?

Người phụ nữ tầm 30 tuổi ngược lên, thoải mái đồng ý:

- Được, cô cứ đi. Nhưng tài liệu phải hoàn thành trước ngày kia nhé!

Cô bước ra khỏi phòng Thiết kế, xuống tầng hầm lấy xe. Chiếc Ferrari phóng ra khỏi nhà xe, bấm còi với chiếc Rolls Royce đang đỗ ở trước cửa công ty. Mặc Thế Phong giật mình nhìn tới, nhận ra cô thì đuổi theo, chạy song song với cô, cất cao giọng át đi tiếng gió:

- Em đặt lễ phục ở đâu?

- Em đặt Chris làm hộ rồi. Giờ chúng ta đi lấy có lẽ được rồi.

Hắn im lặng giây lát để lục trong trí nhớ xem người tên Chris này là ai, sau đó hỏi cô:

- Chris có phải là bà chủ Red Eyes không? Nhà thiết kế thời trang nổi tiếng thế giới á?

Cô gật đầu, mắt nhìn đắm đắm con đường trước mặt, tay lái thoăn thoắt né tránh những chiếc xe khác. Chẳng mấy chốc họ đã tới cửa hàng của Red Eyes - nhãn hiệu thời trang hàng đầu trong giới thượng lưu.

Đây là 1 trong 4 chi nhánh của Red Eyes ở châu Á. Những cửa hàng còn lại ở Nhật Bản, Thái Lan, Hongkong. Red Eyes nổi tiếng không chỉ vì đồ đẹp mà còn vì không phải ai cũng có thể đặt chân đến các cửa hàng của Red Eyes. Muốn mua đồ, họ phải làm thẻ mua hàng, trải qua quá trình đăng ký khá tỉ mỉ, hoặc chính bà chủ của Red Eyes đặc cách tặng thẻ mua hàng. Còn những người đặc biệt như Thượng Quan Ngọc thì được tặng hẳn thẻ VIP, mua hàng không mất tiền. Nhưng những người như vậy không nhiều lắm.

Hai người bước vào tầng 1, thiên đường của đồ công sở. Những bộ quần áo tuy đơn giản nhưng không kém phần sang trọng, ai nhìn thấy cũng phải mê. Thượng Quan Ngọc giơ thẻ lên cho tiếp tân xem, rồi kéo tay Mặc Thế Phong tới phòng quản lý.

Một cô gái trẻ, tóc vàng, dáng người cao ráo, cười tươi tắn chào hỏi:

- Hello Annabeth, lâu rồi không gặp. Chàng trai này là?

Thượng Quan Ngọc mỉm cười, bắt tay với cô gái, chỉ vào hắn giới thiệu:

- Đây là bạn trai mình, Thomas. Tụi mình tới lấy đồ hôm trước mình đã nhờ cậu làm. Hai bộ lễ phục đó xong chưa? Tụi mình cần nó để mặc vào bữa tiệc tối nay.

Chris chạy đi, khi trở lại cầm theo hai cái hộp, đưa cho cô:

- Đã hoàn thành tốt nhất có thể. Cậu thử luôn ở đây đi. Có gì không hài lòng thì mình chỉnh sửa ngay lập tức. Vẩn kíp mà, đúng không?

Thượng Quan Ngọc mở hộp ra xem, rồi đưa cho hắn một cái, mình cầm một cái đi vào phòng thay đồ. Hai phút sau, cô bước ra, Mặc Thế Phong rời mắt khỏi điện thoại, ngẩng ngẩn nhìn cô.

Bộ lễ phục đen tuyền tôn lên vóc dáng thanh thoát của cô, váy ôm sát hông, xẻ ở trên đầu gối, để lộ đôi chân thon dài mà không hở hang nhiều, trên cổ và vai là họa tiết ren trang nhã, kết hợp với dây chuyền có mặt kim cương đen quý hiếm và chiếc kẹp tóc gắn bông hoa hồng nhỏ bằng bạch ngọc. Cô đi đôi giày cao gót đính kim cương lấp lánh. Tổng thể nhìn vào làm hắn nghĩ mình đang thấy một nữ thần. Phải, nữ thần của sự quyến rũ chết người. Cô nhếch môi, hài lòng với phản ứng của hắn.

Thượng Quan Ngọc hỏi:

- Thế nào? Có xấu quá không?

Mặc Thế Phong lắc đầu, dứt khoát trạng thái ngơ ngẩn:

- Rất xinh đẹp. Em sẽ trở thành trung tâm của bữa tiệc.

Cô liếc mắt về phía Chris, cô ta biết điều rời khỏi đó. Trong phòng chỉ còn lại hai người. Sau khi đã chắc chắn không có ai nghe thấy cuộc đối thoại giữa hai người họ thì cô mới nói:

- Anh nghĩ chúng có nhận ra em không?

Hắn nghiêm túc suy xét, rồi nhìn cô vẻ khẳng định:

- Sẽ không. Em rời nhà từ nhỏ, ba năm trước cũng chỉ là giáp mặt giây lát, ngay sau đó đã ra nước ngoài luôn, chắc chắn sẽ không có ai nhận ra em là người nào. - Hắn dừng lại một chút, rồi tiếp tục nói - Ngoại trừ ông nội, bố anh, còn có Thượng Quan gia chủ và Tư Đồ gia chủ là những người phe ta. Cứ yên tâm, để để phòng có biến thì anh đã bố trí người của Thiên Ma ẩn nấp xung quanh khu vực đó. Nếu gặp nguy hiểm, chỉ cần ra hiệu là họ sẽ yểm

trợ chúng ta ngay.

Thượng Quan Ngọc nghe vậy, gật nhẹ, nói:

- Anh thử đồ cho em xem? Số đo của anh em nói với Chris, cô ấy làm ra bộ này đây.

Mặc Thế Phong nghe lời cô, nhanh chóng thay quần áo. Khi bước ra, hấn hỏi cô:

- Đẹp không?

Cô quơ điện thoại lên, nháy một cái. Mặc Thế Phong mỉm cười, phối hợp với cô. Thượng Quan Ngọc bĩu môi, ra vẻ chê bai, làm bộ đáng khinh thường:

- Xấu hoắc. Đừng có ra đường kéo người ta xiu đó.

- À, xiu vì không chịu nổi sự đẹp trai đến chói mắt của anh phòng? - Hấn cười cười chọc ghẹo.

Cô bấm bấm vài thứ trên điện thoại, sau đó cất vào trong túi xách, mà không hề nhận ra hấn đã tới gần. Lúc cảm nhận được một hơi thở nóng bỏng áp sát thì cô mới nhìn hấn. Trong đôi mắt hấn vốn đã thâm thúy bây giờ lại càng sâu không thấy đáy.

Mặc Thế Phong ép cô ngẩng đầu lên, đôi môi cọ xát với môi cô, khàn giọng:

- Em đừng có quyến rũ anh nữa được không hả? Cứ như vậy anh sẽ không nhịn nổi mắt..

Cô xấu hổ, khuôn mặt đỏ hồng. Nhưng cũng chẳng phải là trong sáng gì cho cam, cô muốn chiếm thế chủ động, lưỡi nhỏ vuron ra cạy miệng hấn, cắn nhẹ:

- Muốn đến thế thì chúng ta tổ chức đám cưới. Em nói rồi, lần đầu tiên phải là đêm tân hôn. Chớ nghĩ sẽ dụ dỗ em, em tuy không phải là không tin anh, nhưng em quả thực bị ám ảnh bởi chuyện của mẹ. Sẽ không có chuyện ăn xong rồi mới cưới đâu.

Hấn buông cô ra, cười lớn:

- Được, anh chờ em cam tâm tình nguyện dâng hiến cho anh. Đám cưới không lâu nữa đâu.

Thượng Quan Ngọc đang định mở miệng phản bác thì chuông điện thoại vang lên. Cô rút ra, nghe máy:

- Alo? Tôi là Thượng Quan Ngọc.

'Điện hạ, tôi là Miêu. Long và Diệp đã về nước chờ lệnh người. Xin hết', giọng một cô gái dịu dàng cất lên bên đầu kia điện thoại. Thượng Quan Ngọc nhận được tin, cười nhẹ:

- Ừ được rồi, cảm ơn người. Bảo họ chờ ta ở khu huấn luyện của Huyết Lôi.

'Vâng, tôi đã rõ.'

- Nếu không còn gì nữa thì ta cúp máy nhé?

'Vâng, xin lỗi vì đã làm phiền người... Píp... Píp...'

Cô nhìn Mặc Thế Phong:

- Cùng em đến khu huấn luyện của Huyết Lôi nhé? Long và Diệp trở về. Em có vài việc quan trọng muốn giao cho hai người đó làm cho kế hoạch của chúng ta. Không ngại chứ?

Hai người mặc lại đồ bình thường, bước ra xe. Trước khi ra ngoài hấn còn hôn một cái lên trán cô. Cô sờ sờ trán, vui vẻ bám gót hấn. Chào Chris một tiếng, rồi cô nhanh chóng lái xe đi trước dẫn đường. Nhớ tới gì đó, cô đi chậm lại, hỏi hấn:

- Đây, xe anh được cải tiến chuyên dụng rồi đúng không?

Mặc Thế Phong không hiểu lắm, nhưng vẫn gật đầu. Cô mỉm cười giải thích:

- Xung quanh khu huấn luyện được rải đinh ba cạnh nhằm ngăn chặn những kẻ xâm nhập trái phép. Chỉ có những chiếc xe chuyên dụng mới có thể đi vào thôi.

Mặc Thế Phong không ngạc nhiên lắm vì hấn đã từng nghe qua cách này. Hai chiếc xe rời khỏi nội thành, ra ngoại ô thành phố. Cuối cùng, cô dừng hấn trước cổng một căn biệt thự không lớn, nhìn bề ngoài chẳng có gì đặc biệt.

Camera quét hình hai chiếc xe. Vài giây sau, cánh cổng sắt mở ra kèn kẹt. Vào bên trong rồi hấn mới để ý là nơi này rất đẹp và xa hoa. Khu vườn rộng rãi với thảm cỏ xanh mướt, hai hàng cây chạy từ cổng vào đến cửa chính của biệt thự, còn có các lối rẽ nhỏ. Dòng suối nhân tạo chảy róc rách, có cả cá

vàng. Căn biệt thự nhìn từ xa có vẻ bình thường nhưng lại gần là một sự khác biệt không hề nhỏ.

Hắn hỏi cô:

- Sao anh thấy chỗ này không giống một khu huấn luyện cho lắm?

Cô nàng sập cửa xe, lập tức có hai vệ sĩ xuất hiện. Hai người giao lại chìa khóa xe cho họ, rồi tiến vào căn biệt thự. Trên đường đi, cô miêu tả cho hắn hiểu:

- Thực chất có hai biệt thự. Cái còn lại phía sau biệt thự chính, nằm sao cho từ cổng nhìn vào không thể thấy được. Cái trước mặt là nơi bàn giao nhiệm vụ cho các thành viên cũng là nơi gặp mặt của các lãnh đạo. Khi có cuộc giao dịch thì đó trở thành chỗ hẹn của Huyết Lôi với các tổ chức khác.

Hắn lắng nghe cô nói, chột lo lắng:

- Nếu như kẻ thù tấn công chỗ này thì chẳng phải sẽ thiệt hại rất nhiều sao? Anh không cảm nhận được bất cứ uy hiếp gì. Cứ như không có một cơ quan an ninh nào được thiết lập vậy.

- Anh nghĩ đơn giản vậy sao? Khu huấn luyện thực sự đang nằm trong lòng đất kia. Bao quanh nó là một vỏ bọc bằng hợp kim không lồ, bom nguyên tử cũng không làm nó sứt mẻ chút nào. Đường đi xuống đó cũng có những bẫy rập vô cùng lợi hại. Nếu phát hiện kẻ xâm nhập trái phép, chuông báo động sẽ vang lên và 1 phút sau, tất cả các bẫy đồng loạt được khởi động. Chưa kịp làm gì thì kẻ đó đã bị nghiền nát rồi. Còn nếu có người có khả năng vượt qua, thì nơi này sụp đổ cũng đáng.

Nói xong vừa lúc đi đến cuối hành lang. Cô đưa tay mở cửa. Bên trong là một căn phòng mỹ lệ. Đèn chùm kiểu hoàng gia thời xưa chiếu sáng dịu dàng. Một nam một nữ đang ngồi trong phòng, thấy cửa mở đứng lên, cúi người chào:

- Điện hạ, Phong Vương.

Thượng Quan Ngọc giới thiệu cho Mặc Thế Phong:

- Đây là Long và Điệp, hai trong 10 thuộc hạ của em. Long phụ trách về khoản vũ khí đạn pháo. Điệp chuyên về độc dược. Hai người họ là những người đại diện cho Huyết Lôi trong các cuộc gặp mặt với đối tác quan trọng.

- Vậy anh có cần giới thiệu về mình một chút không? - Hắn nháy mắt với cô.

Long lắc đầu, miệng cười nhe nhon:

- Không cần đâu Phong Vương. Chúng tôi có vô vàn thông tin về cậu.

- Sao lại thế? - Mặc Thế Phong ngạc nhiên, hết nhìn Long lại nhìn Thượng Quan Ngọc.

- Bởi vì anh là người yêu của điện hạ mà. Chúng tôi sao có thể để cho một người không rõ lai lịch quyến rũ chủ nhân của mình được, phải không anh yêu? - Điệp ôm cổ Long.

Thượng Quan Ngọc ngồi xuống sofa, nhìn hai người đang diễn trò:

- Thôi đi, hai người về không chỉ để uốn éo trước mặt ta đó chứ? Có việc gì, mau nói.

Điệp đứng thẳng dậy, mỉm cười bí ẩn nhìn cô, giọng đượm vẻ trêu đùa:

- Tôi muốn cho người một bất ngờ, điện hạ. Người thử đoán xem là gì nào?

Đúng lúc đó, cánh cửa bật mở. Người tới là một chàng trai. Thượng Quan Ngọc ngẩng đầu, khi ánh mắt chạm đến bóng dáng kia thì không thể tin nổi:

- Anh là...

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Điện Hạ, Anh Muốn Làm Quân Vương Của Em* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 11

Chàng trai nhìn thấy Thượng Quan Ngọc thì mỉm cười dịu dàng:

- Chào em, Lãnh Dạ.

Thượng Quan Ngọc hơi run, sự kinh ngạc không giấu giếm, nhưng ngay sau đó là vô cùng vui mừng:

- Sao anh lại ở đây? Ông ta không để ý à?

Hàn Ảnh Tuyết lắc đầu, nháy mắt trêu đùa:

- Giờ này chắc ông ta đang tối mắt tối mũi lo cho bữa tiệc rồi, thời gian đâu mà quan tâm đến anh?

Mặc Thế Phong nhú mày lại, hỏi cô, giọng nồng nàn giảo hoạt:

- Dạ nhi, anh ta là ai?

Cô bật cười, kéo tay hắn, hôn một cái lên má:

- Anh ghen hả? Đây là anh ba của em, tên Hàn Ảnh Tuyết.

Hàn Ảnh Tuyết chủ động chìa tay chào hỏi với hắn:

- Cậu hắn là Mặc Thế Phong? Tôi là Hàn Ảnh Tuyết, cứ gọi là Ảnh Tuyết. Cảm ơn đã chiều cổ em gái tôi suốt 3 năm qua.

Có lẽ hắn nhận ra anh không có ác ý, vui vẻ đáp lại:

- Đó vốn dĩ là trách nhiệm của tôi, không cần cảm ơn.

Thượng Quan Ngọc nhìn hai người hòa hợp, tâm trạng rất khá, liền chỉ vào ghế, nói:

- Chúng ta ngồi kia hàn huyên một chút, có vài điều em muốn hỏi cho rõ.

- Được, anh đến đây vì chuyện đó mà. - Hàn Ảnh Tuyết thoải mái thả người xuống ghế, nhận lấy ly cà phê Long đưa cho.

Mặc Thế Phong ngồi cạnh Thượng Quan Ngọc. Cô nghĩ một chút xem nên bắt đầu từ đâu, khi đã quyết định được thì lên tiếng:

- Anh thấy họ có thể nhận ra em là Hàn Lãnh Dạ không? Nhất là Hàn Chí Long ấy?

Anh thành thật nói, vẻ mặt chắc chắn:

- Ngay cả anh, nếu không biết trước thì cũng không biết đây là em. Quá khác so với ngày xưa.

Nghe vậy, cô nàng yên tâm hơn hẳn, làm hắn phát ghen. Tại sao hắn khuyên rồi, cô vẫn không tin, đến khi hỏi anh ta thì lại có vẻ nhẹ nhõm tới vậy?

Như cảm giác được tâm trạng không vui của hắn, cô nàng ngẩng lên, chớp chớp mắt vẻ vô tội:

- Anh sao vậy? Lại ăn giấm chua vậy hả?

Bị cô nhạy cảm phát hiện, hắn không khỏi xấu hổ, chối ngay:

- Anh... làm gì có chứ?!

Thượng Quan Ngọc cười trộm. Tên này còn bày đặt chối cãi. Ra về hào phóng thì cho hắn tức chết!

Nhìn đồng hồ đeo tay, Hàn Ảnh Tuyết nói với Thượng Quan Ngọc:

- Em mau thay đồ rồi trang điểm đi, 2 tiếng nữa bữa tiệc bắt đầu. Anh sẽ đến đó trước xem thử.

Cô gật đầu, lời Mặc Thế Phong đứng dậy:

- Được rồi, gặp lại trong bữa tiệc. Đi thôi Phong.

\*\*\*\*

Hàn Ảnh Tuyết xuống xe, rước lấy vô số tiếng xuyết xoa của các cô thiên kim tiểu thư. Bữa tiệc này vốn là để cho Liên minh gia tộc phô trương thanh thế, mỗi năm một lần, luân phiên thay đổi địa điểm tổ chức. Những thành viên dòng chính của gia tộc bắt buộc phải tham gia. Ngay cả anh, còn đang du học ở Mỹ, cũng phải bay nửa vòng Trái đất về.

Anh nhìn quanh, thấy chưa có nhiều người đến. Hai người họ muốn gây ấn tượng thì tất sẽ chọn lựa lúc sắp bắt đầu. Anh ta không nhìn được khế lúc đầu thờ dài, may mắn là Lãnh Dạ qua chuyện kia mà gặp được người mình thương. Nếu không, anh nhất định sẽ dẫn vật suốt quãng đời còn lại vì đã không thể làm gì giúp cô.

Thượng Quan gia chủ bước đến, cười lớn chào hỏi Hàn Ảnh Tuyết:

- Hàn tam thiếu, lâu rồi không thấy mặt cậu. Sao? Đạo này làm ăn tốt chứ?
- Cũng tạm tạm thôi ngài Thượng Quan. - Anh khách khí đáp lại, bước vào hội trường.

Ông ta nhỏ giọng hỏi anh:

- Chuyện của Hàn tiểu thư cậu đã biết chưa?

Ánh sáng trong mắt chợt lóe, anh ta che giấu sự ngạc nhiên, đề thấp thanh âm:

- Ông biết? Ông là người phe Lãnh Dạ?

Thượng Quan Khánh chep miệng, nhìn quanh quất xem có người không, rồi thì thầm:

- Chẳng lẽ cậu không hay tin gì sao? Thượng Quan gia, Tư Đồ gia và Mặc gia đều ủng hộ Hàn tiểu thư cướp ngôi Thủ lĩnh Liên minh gia tộc đó. Chúng tôi đã bại, tâm phục khẩu phục thực lực của cô ấy, không thì sao có thể nghe lệnh cô ấy đây?

Hàn Ảnh Tuyết khá bất ngờ với tin tức đó. Việc Lãnh Dạ lên ngôi sớm muộn gì rồi cũng xảy ra, nhưng... cướp ngôi sao? Cô bé này không sợ sẽ sinh ra dị nghị à?

Thượng Quan Khánh nói tiếp, vẻ hưng phấn hiện rõ trên khuôn mặt trung niên:

- Từ lâu tôi đã không vừa mắt Hàn gia chủ. Ông ta quá mức ngu xuẩn và độc ác. Để cho Hàn tiểu thư lên tốt hơn bao nhiêu ý chứ! Tôi nguyện ủng hộ hai chân hai tay luôn.

Hàn Ảnh Tuyết khoát tay, nói với ông ta:

- Không nên nói tiếp. Chuyện này cần phải giữ bí mật đến phút cuối của kế hoạch.

Ông ta sững sốt, nhanh chóng lĩnh hội hàm ý, cười nói:

- Tôi hiểu rồi. Cảm ơn cậu nhắc nhở. Chúng ta đi thôi, giờ cô ấy chắc đang trên đường đến đây. Chỉ cần làm theo kế hoạch cô ấy vạch sẵn là được.

Ở một góc của hội trường, Hàn Nhật Liên đang tụ tập chỗ nhóm bạn cùng là thiên kim.

Trịnh Hoàng Yến hỏi cô ta, về tò mò:

- Nay Nhật Liên, vị hôn phu của cậu cũng tham gia buổi tiệc sao?
- Ủ, có lẽ là thế. - Cô ta làm ra vẻ thẹn thùng, che miệng cười khẽ.

Tiếng ồn ào ngoài cửa vọng tới. Hàn Trọng Minh, đại thiếu gia Hàn gia, chạy đến:

- Mặc đại thiếu gia đã tới. Nhật Liên, em ra ngoài đón đi.

Hàn Nhật Liên vội vàng đi ra, theo sau là đám bạn của mình.

Chiếc Aston Martin Vulcan dừng lại trước cổng. Dưới ánh mắt tò mò của mọi người, nam tử mặc tây trang vô cùng anh tuấn, khí phách kinh người mở cửa bước xuống. Hàn Nhật Liên nhìn thấy Mặc Thế Phong, hai má ửng hồng, bộ dáng cô gái nhỏ thẹn thùng khi thấy người mình thương. Cô ta còn chưa kịp nói gì, hắn đã xoay chân đi tới bên kia, đưa tay mở cửa xe.

Cô ta chợt có linh cảm không lành, giống như là chỉ trong vài giây nữa sẽ có chuyện xấu xảy ra. Và quả đúng thế, một bàn tay nhỏ, ngón tay thon dài đưa ra, đặt lên bàn tay to đang xòe ra của hắn. Thượng Quan Ngọc ưu nhã đứng thẳng dậy, đôi mắt sắc bén quét một vòng. Hai người ở cạnh nhau đích thực là một đôi thần tiên quyến lữ hạ phàm.

Hàn Nhật Liên ghen tức đến mức run rẩy, trừng mắt nhìn Thượng Quan Ngọc như muốn chọc thủng hai lỗ trên mặt cô. Con tiện nhân này là ai? Sao dám chiếm Thế Phong của mình chứ?!

Còn đang mãi đoán xem thân thế của cô, đột nhiên cô ta nhận được cái nhìn lạnh lẽo của cô, lập tức rung mình sợ hãi. Rốt cuộc cô ta (chỉ Thượng Quan Ngọc) có thân phận gì, sao lại có đôi mắt đáng sợ đến vậy? Nhìn vào đó, Hàn Nhật Liên thậm chí cảm giác được cái chết cách mình không xa, lập tức rời tiêu cự đi nơi khác, không dám nhìn thêm.

Cố làm như cô không tồn tại, cô ta lấy thần thái đoan trang nhất, tươi cười đi đến:

- Thế Phong, lâu rồi không gặp anh. Anh vẫn khỏe chứ?

Mặc Thế Phong nhàn nhạt liếc cô ta, lười không muốn đáp, ôm eo Thượng Quan Ngọc tới hội trường chính. Hàn Nhật Liên càng tức giận hơn, thầm ghi nhớ mối thù này.

Thượng Quan Ngọc rất nhạy cảm với sát khí, đôi môi khẽ nhếch lên một đường vòng cung tuyệt mỹ. Tốt lắm, thành công chọc tức kẻ đầu tiên.

Hai người xuất hiện ở hội trường, đưa đến hàng loạt tiếng rút khí. Trời ơi, trên đời này có những người đẹp tới vậy sao? Thật không dễ cho người khác sống mà! Cô gái lãnh ngao cao quý, phảng phất hơi thở quyền lực của một vị nữ vương. Chàng trai không giận mà uy, chỉ một ánh mắt làm bao kẻ phải tự ti lùi lại cung kính. Hai cỗ khí thế khủng bố này hợp sức, khẳng định có thể quấy đảo thế giới.

Hàn Ảnh Tuyệt giống như những người khác, âm thầm toát mồ hôi lạnh. Cái kia... quá khoa trương rồi. Nhưng thế này cũng tốt, làm lão già kia tức chết luôn. Sở dĩ anh đứng về phía cô bởi hai người có cùng một mẹ. Hàn Chí Long giữ anh lại trong nhà vì anh có thể dùng trí tuệ của mình giúp đỡ ông ta điều hành tập đoàn Hàn thị. Nói cách khác, anh gần như là nội gián cô cài vào nội bộ Hàn gia, nắm chặt động tĩnh của người Hàn gia.

Hàn Ảnh Tuyệt chăm chú nhìn em gái, ôn nhu dưới đáy mắt lưu chuyển, cuộn cuộn chảy không ngừng. Đứa bé này từ nhỏ đã ít được hưởng tình cảm gia đình, bây giờ có một Mặc Thế Phong yêu thương che chở, anh cũng đỡ áy náy hơn. Nhớ lại ngày xưa, khi mẹ qua đời, anh đang ở nước ngoài học nốt cấp 3, không hề hay biết gì cả, để một đứa bé 8 tuổi một mình chịu đựng nỗi đau mất mẹ, thật sự rất đáng thương. Khi trở về, anh cũng chỉ biết thoáng qua về cái chết của mẹ. Phải đợi đến hơn bảy năm sau, khi cô biết được hung thủ đứng sau và đem mọi chuyện điều tra rõ ràng thì anh mới kinh hãi với sự thật khó có thể tưởng tượng.

Nghĩ đến đây, Hàn Ảnh Tuyệt thầm nghĩ rằng nghiêng lợi nguyên rửa tên khốn nạn Hàn Chí Long. Ông ta cư nhiên dám giết hại mẹ anh, lừa gạt anh lâu như vậy, hại em gái anh yêu quý nhất suốt nửa phải bỏ mạng, mang trong tâm trí của cô nỗi ám ảnh về hận thù không thể xóa bỏ. Có người chồng, người cha nào độc ác đến thế không?

Trong lúc anh còn mải suy ngẫm, Thượng Quan Ngọc đã tiến lên, kéo anh trở về thực tế:

- Anh ba!

Những người có mặt tại đây đều là người thượng lưu, biết được cái gì không nên nghe. Thế nên dù tò mò, nhưng họ nhanh chóng lui ra, chừa một khoảng không gian rộng rãi cho ba người nói chuyện.

Hàn Ảnh Tuyệt bước tới, hạ giọng hỏi:

- Đã chuẩn bị hết rồi chứ?

Cô cười khê, vẻ chắc chắn khẳng định:

- Ngay cả khi không chuẩn bị gì thì em cũng không có khả năng thua thiệt.

Anh cân nhắc một chút, rồi gật đầu, lựa chọn tin tưởng cô.

- Cứ chờ xem, lát nữa em sẽ làm cho bọn chúng thất điên bát đảo. - Cô nhếch môi, vừa gian xảo vừa lạnh lùng, đôi mắt thâm thúy, mâu quang băng giá loé lên.

Mặc Thế Phong nắm tay cô. Ba người nhìn nhau, vô cùng chờ đợi thời gian trôi qua.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Điện Hạ, Anh Muốn Làm Quân Vương Của Em* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 12

Đúng 8 giờ, người dẫn chương trình bước lên sân khấu. Cô ta dùng chất giọng chuyên nghiệp của mình nói to:

- Kính thưa các quý ông quý bà đang có mặt tại đây, hôm nay chính là ngày họp thường niên của Liên minh gia tộc chúng ta. Bây giờ xin mời ông Hàn Chí Long, Vương của Liên minh gia tộc, lên phát biểu khai mạc buổi tiệc.

Mặc Thế Phong cầm ly rượu lên, bước tới chỗ Thượng Quan Ngọc, mỉm cười nói nhỏ vào tai cô:

- Bắt đầu rồi. Sẵn sàng chứ?

Cô gật đầu, nhìn người mà mình từng gọi là bố khi xưa, đôi mắt loé lên tia băng giá. Trong tâm trí cô thoáng qua hình ảnh của người mẹ dịu hiền lúc thơ ấu đã che chở cô, một người hiếm hoi cho cô sự ấm áp. Vậy mà ông ta dám hủy hoại tất cả! Tám năm xa mẹ, cô vô cùng nhớ, vô cùng mong một lần gặp mẹ. Nhưng những điều đó không bao giờ trở thành hiện thực. Thậm chí cô còn chưa từng nhìn mặt đứa em kém mình tám tuổi. Chỉ vì ông ta.



Hắn theo dõi từng biểu cảm rất nhỏ trên khuôn mặt tinh xảo của cô, trong lòng dấy lên thương yêu và đau xót. Hắn hai mươi tuổi rồi vẫn được sống trong tình cảm gia đình, được chăm sóc tỉ mỉ. Còn cô, cô mười lăm tuổi đã nếm trải cảm giác bị phản bội. Hắn tự trách mình, nếu xuất hiện sớm thêm chút nữa thì cô bé của anh đã không phải chịu khổ sở đến vậy. Hắn không tận mắt chứng kiến, hơn nữa cô cũng không kể rõ mọi chuyện, nên có đôi phần không hiểu, rốt cuộc biến cố gì đã biến một thiếu nữ trở thành một con ác quỷ? nhưng có thứ mà hắn chắc chắn, đó là người gây ra mọi chuyện là gia chủ Hàn gia, bố của cô.

Hàn Chí Long không hay biết có hai ánh mắt tràn đầy sát khí đang chăm chú nhìn mình, ông ta nghiêm nghị đi lên bục phát biểu. Sau khi nhìn một vòng quanh hội trường, đặc biệt dừng lại ở chỗ Mặc Thế Phong, có chút bất mãn vì hắn ta không nể mặt con gái mình mà tự tiện mang theo nữ nhân khác đến dự tiệc. Nhưng ngay sau đó đã nghĩ lại, dù gì hôm nay cũng sẽ công bố tin đính hôn nên lại vui vẻ ngay.

Ông ta hắng giọng, bắt đầu nói:

- Theo thường lệ, hôm nay là ngày năm gia tộc hùng mạnh chúng ta tụ họp về đây... - Tiếp theo đó, một tràng diễn văn tuôn trào ra.

Bên dưới ồn ào thảo luận. Thượng Quan Ngọc cười nhạt, xoay người nhìn sang Mặc Thế Phong:

- Phong, anh nghĩ xem lát nữa sẽ có chuyện gì vui?

Hắn dí trán cô, mắt nhắm, ánh mắt vừa ôn nhu vừa bất đắc dĩ:

- Tiểu quý! Không cần nghĩ cũng biết em muốn làm gì. Không trị được em.

Ở một phương khác, Hàn Nhật Liên nhìn thấy cảnh tượng ảm áp đó, không chịu nổi, tay vò nát tấm khăn đang cầm. Cô bạn bên cạnh nói:

- Nè, sao cậu không ra giành lại chồng sắp cưới đi? Để con nhỏ đó cướp mất bây giờ?

Cô ta nghe bạn nói thế, được củng cố thêm tinh thần, đứng lên bước tới chỗ hắn, cất giọng ngọt ngào:

- Thế Phong, lâu rồi không gặp anh.

Hai người đang nói cười với nhau, nghe giọng nói sồn gai ồm ồm kia thì quay ra. Ánh mắt hai cô gái chạm vào nhau, tỏa ra tia lửa điện vô hình trong không trung. Mặc Thế Phong ngửi ra mùi chiến tranh, khoe miệng kéo lên, đưa tay ôm cô vào trong ngực, đồng thời khách sáo nói với Hàn Nhật Liên:

- Vâng, chào Hàn tiểu thư. Cô có việc gì không?

Cô ta trầm mặt xuống, cho rằng Mặc Thế Phong chỉ vì con nhỏ ở cạnh mà lạnh nhạt với mình, nhưng ngay sau đó khôi phục lại vẻ khả ái đáng yêu:

- Chắc anh cũng biết hôm nay bố sẽ công bố tin chúng ta đính hôn? Với tư cách là vợ sắp cưới, em rất buồn khi anh có tình nhân bên ngoài... - Cô ta rưng rưng nước mắt, nhưng ở một khía cạnh Mặc Thế Phong không nhìn thấy thì âm thầm trùng mắt với Thượng Quan Ngọc.

Cô giả bộ sợ hãi kéo tay áo hắn:

- Phong, vị đại thẩm này là ai? Sao lại nhìn em hung dữ thế? Em sợ lắm!

Sắc mặt Hàn Nhật Liên thiếu điều muốn biến thành bảy sắc cầu vồng. Hắn cố nhịn cười, vẻ mặt nghiêm trọng:

- Em bị dọa sao? Chắc do vị đại thẩm này xấu xí quá áy mã.

Thượng Quan Ngọc phối hợp gật đầu:

- Đúng vậy. Nếu phẫu thuật thẩm mỹ nhìn cũng không đến nỗi nào. Đẳng này lại mang bộ mặt dọa người ra ngoài hù mọi người.

Cô ta tức muốn học máu luôn. Đúng lúc đó, phía trên sân khấu vang lên lời tuyên bố:

- Hàn gia hôm nay còn muốn thông báo với tất cả những người đang có mặt ở đây một tin quan trọng.

Các vị khách bên dưới bàn tán xôn xao. Hàn Chí Long hài lòng quan sát thái độ của khách, rồi trang trọng nói:

- Hôm nay Hàn gia chúng tôi cùng với Mặc gia đã thỏa thuận công khai hôn ước giữa hai người kế vị gia tộc, Mặc Thế Phong và Hàn Nhật Liên!

Mọi người ồ lên. Nhiều người thì thầm với nhau:

- Chắc Hàn gia làm vậy chỉ để củng cố thân phận của mình thôi. Chẳng phải đại thiếu gia Mặc gia vẫn mang phụ nữ đến công khai đó sao?

Thượng Quan Ngọc không nói lời nào, liếc mắt ra hiệu cho Mặc Thế Phong. Hắn mỉm cười, bước chân lướt đi, tiến lên bục phát biểu, đoạt lấy micro của Hàn Chí Long:

- Tôi cũng có một chuyện muốn thông báo với tất cả những người Hàn gia có mặt ở đây.

Thế là mọi người lại chăm chú nhìn lên. Hấn chậm rãi nhấn mạnh từng chữ:

- Tôi muốn hủy hôn với Hàn Nhật Liên.

Hấn vừa dứt lời, một bầu không khí im lặng tới mức đáng sợ bao trùm hội trường. Rồi như có tiếng nổ vô thanh vô tức, mỗi người có biểu cảm khác nhau. Người Hàn gia thì hỗn loạn và tức giận, còn các gia tộc khác cười thâm, ngồi xem kịch vui.

Hàn Chí Long là người phản ứng đầu tiên. Ông ta giận dữ:

- Rốt cuộc thì chuyện gì đã xảy ra?! Hôn ước nói hủy là hủy sao? Mặc Thế Phong, cậu đang đùa chúng tôi hả?

Hấn nhìn thẳng vào ông ta, lạnh lùng nói:

- Tôi không muốn lấy nữ nhân đệ tiện bị ổi đó, không muốn gọi đồ vô tình điêu ngoa ông là bố vợ.

- Cậu dám sỉ nhục ta?

- Tôi nói đúng người đúng tội. Thử hỏi ngày xưa ông đã từng làm gì để bây giờ tôi phải ghê tởm ông như thế?

Ông ta sững sờ. Thượng Quan Ngọc nhìn ông ta, nụ cười khó hiểu từ từ nở ra.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Điện Hạ, Anh Muốn Làm Quân Vương Của Em* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 13

Thượng Quan Ngọc bước tới gần bục phát biểu, ngẩng đầu lên nhìn Mặc Thế Phong. Tinh cờ hấn cũng nhìn xuống. Hai ánh mắt va chạm như có như không. Cô mỉm cười nhìn hấn khích lệ. Hấn nở nụ cười nhạt, cúi xuống thì thảo với Hàn Chí Long:

- Hàn gia, và đặc biệt là ông, cứ chuẩn bị mà đi chết đi! Người như ông, không xứng làm chồng, làm cha!

Ông ta kinh hoàng đứng đờ ra đó, miệng lắp bắp. Chẳng lẽ chuyện bị bại lộ? Hay là... Không, không thể nào, Hàn Lãnh Dạ không thể nào còn sống được! Con bé đó mà còn sống chắc chắn sẽ trả thù!

Nhưng sao Mặc gia lại biết chuyện này? Ông ta hoang mang nhìn Mặc Thế Phong, hấn cũng lạnh lùng nhìn ông, không giấu giếm sự ghét bỏ và khinh bỉ. Chưa năm phút sau, dường như đã hết kiên nhẫn, hấn xoay người bước đi, tiêu sái rời khỏi sân khấu, tiến tới cạnh cô, mỉm cười ôn nhu, nắm tay cô kéo đi:

- Đi thôi, chúng ta rời khỏi nơi dơ bẩn này, kiếm chỗ nào đó hóng mát.

Hai người không gặp phải bất kì khó khăn gì khi về. Xem ra quan khách còn chưa hết sock. Ngồi trên xe, Mặc Thế Phong không kìm nổi nữa, cười lớn:

- Phen này chúng sẽ chật vật đây... Hàn Nhật Liên thì giận dữ muốn phát điên, Hàn Chí Long thì thấp thỏm sợ bị phát hiện tội lỗi ba năm trước.. Chà, không biết ngày mai sẽ đặc sắc đến thế nào đây?

Đột nhiên nhiệt độ trong xe giảm đi một chút. Hấn quay sang nhìn cô, lúc ấy mới biết mình lỡ lời, lúng túng:

- Dạ nhì, anh...

Cô tức thì thu liễm hàn khí, nở một nụ cười ôn hòa với hấn:

- Không sao, em ổn. Anh nói đúng, bắt đầu từ ngày mai chắc chắn sẽ là một chuỗi ngày rất thú vị.

Mặc Thế Phong tăng ga, chiếc xe gầm rú, lao vọt đi, hướng chung cư họ ở mà phóng tới.

Đến nơi, Thượng Quan Ngọc nhìn đồng hồ, rồi nói với hấn:

- Đêm nay em bận nhiệm vụ, anh cứ ngủ trước, không phải chờ.

Mặc Thế Phong nhủ mày, xuống xe nhường ghế lái cho cô, không nói lời nào.

Thượng Quan Ngọc lắc đầu cười bất đắc dĩ, theo hấn xuống xe, chủ động tới gần.

Hấn khó hiểu nhìn cô, chưa kịp mở miệng thì đôi môi đỏ mọng của cô đã áp lên môi hấn, cảm giác mềm mại chân thật. Nhẹ nhàng tách ra, cô ôm cổ hấn, thì thào:

- Đừng giận em nha, ông xã tương lai?

Hấn bất ngờ, một lúc sau mới hoàn hồn, không chịu thua kém hôn trả lại. Hấn ôm cô thật chặt, cười trầm thấp:

- Ha ha... Anh có thể giận em sao? Không có khả năng, nhỉ?

Cô ngẩng lên, vuốt tóc hấn, ánh mắt lấp lánh hiem có:

- Được rồi, anh lên nhà đi, em phải đi bây giờ.

- Nhớ cẩn thận. - Hấn đặt một nụ hôn lên trán cô thay lời tạm biệt.

Cô gật đầu, lên xe lái đi. Lúc cô khuất tầm mắt cũng là lúc nụ cười của hấn biến mất. Vừa bước tới cầu thang máy hấn vừa bấm điện thoại gọi cho Vương Ngao Thiên.

/ Alo?/

- Là tôi.

/ Lão đại? Cậu gọi tôi có gì không?/ Bên kia, Vương Ngao Thiên buông bút xuống,

trở mình trên chiếc ghế xoay tập trung lắng nghe.

- Chuyện rắc rối trên đảo nhân tạo cậu đã giải quyết chưa?

/ Đã tạm ổn rồi ạ, chỉ là Lương Oanh nói có vài chỗ cần phải sắp xếp lại nên mất nhiều thời gian hơn một chút./

- Thế là chậm đấy. Được rồi, bảo cô ấy ráng làm xong nhanh nhất có thể, vài ngày nữa rảnh rồi tôi sẽ tới xem thử.

Dù cậu ta có muốn phản kháng cũng vô hiệu. Đây...đây là chân chính vóc lột cấp dưới a... Đại thiếu gia của tôi ơi, cậu có còn nhớ diện tích đảo nhân tạo là bao nhiêu không vậy hả?!

Vương Ngao Thiên khóc không ra nước mắt. Cậu bị bóc lột không nói làm chi, nhưng tại sao lão đại không tha cho cả bạn gái cậu ta? Oanh Oanh đáng thương a... Nhưng mà, khó hiểu ở chỗ, Oanh Oanh không kêu ca dù chỉ một tiếng, lại còn cười vui vẻ được, chẳng biết nghĩ cái khi gì nữa...

Suy nghĩ rối rắm một hồi cậu ta cũng không có phát hiện ra mình chưa ngắt máy.

- Alo? Cậu còn nghe tôi nói nữa không đó? Ngao Thiên?

/ Dạ, tôi nghe. Cậu đừng lo, chuyện cậu đã dặn thì dù có phải liều mạng chúng tôi cũng ráng làm hết sức./ Vương Ngao Thiên giật mình, vội trả lời.

- Vậy thôi, tôi cúp máy đây. Làm việc thế nào cũng cần nghỉ ngơi đấy.

/ Tôi biết rồi lão đại./

Bên kia, Thượng Quan Ngọc tới ngoại ô thành phố gặp Miêu và Diệp. Cô đã thay ra bộ lễ phục rườm rà kia và thế bằng một bộ đồ da bó sát màu đen quen thuộc của các sát thủ.

Khi đến nơi, hai chiếc xe Ferrari 458 Spider đã chờ sẵn ở đó. Thấy cô, hai cô gái xuống xe. Miêu mỉm cười, vóc người nóng bỏng quyến rũ càng nổi bật trong quần áo sát thủ. Diệp tiến lên cúi chào:

- Điện hạ, ngài đã tới.

Cô gật đầu, nhìn họ:

- Chúng ta đi. Miêu, người dẫn đường.

- Vâng. - Điềm đến tên, Miêu nhẹ nhàng xoay người trở lại xe. Ba chiếc xe âm thầm chạy trên đường phố vắng vẻ, rồi dừng lại trước cửa một khách sạn sáu sao. Đeo một cặp kính mát để tránh bị nhận diện, ba người tiến vào trong sảnh.

Khung cảnh hoành tráng và nhộn nhịp bên trong vô cùng thuận lợi cho việc trà trộn. Dựa vào bản đồ mà Hòa cung cấp, không khó tìm ra mục tiêu. Nhiệm vụ lần này là truy ra gốc rễ của đường dây buôn bán ma túy do Lưu Hiểu Khanh cầm đầu. Thường thì Huyết Lôi không nhúng tay vào mấy chuyện của các bang phái khác, trừ khi chúng làm việc chạm vào giới hạn luật lệ mà cô đặt ra. Mà chúng đã phạm rồi đấy. Là ma túy.

Thượng Quan Ngọc căm ghét ma túy. Cô từng nói với thủ hạ của mình, cô cho phép khủng bố, giết người, đánh nhau, nhưng căm tuyệt đối ma túy.

Không có thời gian suy nghĩ nhiều, bóng dáng lữ buôn ma túy đã xuất hiện. Địa điểm lần này là quầy bar trên tầng 5 khách sạn. Sau khi gây mê bọn bảo vệ, ba người lên vào quầy bar, vờ như mình là khách.

Cô nhìn chăm chăm vào đám người đó, ra lệnh cho Miêu tiếp cận chúng, còn mình thì ngồi xa xa đợi tin.

/ Điện hạ, tên vận chuyển hàng đang tới./ Miêu quan sát một lúc, thấy động tĩnh lập tức báo lại.

Cô hát cầm ra hiệu cho Điệp. Hai người uyển chuyển như con rắn, tiến lại gần hơn. Thượng Quan Ngọc lên đạn khẩu súng bạc theo thói quen, thì thầm vào micro:

- Chuẩn bị đi. Chúng ta phải bắt được Lưu Hiểu Khanh thì mới tính là hoàn thành nhiệm vụ.

- Rõ. - Hai cô gái sau khi nghe cô nhắc nhở thì nghiêm túc và cẩn thận hơn hẳn, núp vào trong bóng tối để hành động.

Thượng Quan Ngọc tiên phong, hai tay hai súng, không một tiếng động, nhanh chóng giải quyết mấy tên canh gác vòng ngoài cùng mà những tên đang giao dịch vẫn không biết gì.

Miêu không chịu thua kém, biểu diễn tài thiện xạ của mình hết sức có thể. Điệp kiên nhẫn chờ đợi, rồi chớp lấy thời cơ tốt nhất, phóng ngăm châm ghim sâu vào huyết đạo của Lưu Hiểu Khanh. Gã còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra thì đã ngã xuống bất tỉnh.

Tên vận chuyển thấy tình thế không ổn liền cuống cuồng tìm đường trốn. Nhưng thật không may cho hắn ta, Thượng Quan Ngọc bước ra, khẩu súng dí vào gáy gã, lạnh nhạt nói:

- Đứng yên đó, đạn không có mất đâu.

Gã ta run lấy bầy, van xin:

- Cô gái à, tha cho tôi được không? Tôi không biết gì đâu, chỉ là một người vận chuyển hàng thôi..

- Tha? - Điệp đi đến, rút trong người ra một cuộn dây - Khi người làm chuyện này sao không nghĩ tới sẽ bị bắt? Bây giờ kêu ca mấy cũng vô dụng.

Miêu giúp Điệp một tay, trói Lưu Hiểu Khanh lại. Thượng Quan Ngọc trực tiếp nện báng súng đánh ngất tên vận chuyển, quăng cho họ trói luôn lại.

- Đi thôi, trước khi mọi người thấy mặt chúng ta. - Cô ra lệnh cho họ.

- Vâng. - Hai cô nàng, mỗi người vác một tên trên vai, trèo qua đường cửa sổ đã được Thượng Quan Ngọc mắc sẵn thang dây, leo xuống, ra thẳng xe.

Cô dặn họ:

- Các người mang chúng về Tổng bộ, tra hỏi tất cả những thông tin cần thiết rồi báo cáo cho ta. Rõ chưa?

- Vâng, ngài không nói thì chúng tôi cũng làm thế.

Xong xuôi, cô lái xe về chung cư. Nhẹ nhàng bước vào nhà, cô thấy đèn trong phòng khách vẫn sáng. Thở dài, cô đi vào, nhìn hắn đang chăm chú ghi chép trên tập hồ sơ dày cộp.

Cảm nhận được sự hiện diện của cô, Mặc Thế Phong ngẩng lên, mỉm cười:

- Về rồi hả? Sao bơ phờ thế?

Cô kéo áo hắn, làm nũng:

- Người ta mệt mà. Làm xong chưa? Em buồn ngủ.

Hắn bật cười, đứng dậy, nhân lúc cô không đề phòng hôn cô. Ban đầu chỉ là một nụ hôn nhẹ nhưng hắn lại không kiềm chế được, bắt đầu thâm nhập sâu hơn, hơn 5 phút sau, khi cô kháng nghị mới chịu buông ra.

- Đáng ghét! - Cô hiếm khi đỏ mặt, trừng đôi mắt ngập nước với hắn - Chẳng thèm chơi với anh nữa, em đi tắm đây!

Hắn nhìn cô ngượng ngùng bỏ đi, phát hiện ra cô ngày càng trẻ con những lúc ở cùng hắn. Như vậy cũng tốt...

Thượng Quan Ngọc vào nhà tắm, đóng chặt cửa lại, chạy tới trước gương. Gì đây? Cô gái trong gương có khuôn mặt đỏ ửng, đôi mắt mê ly, không chút nào lạnh lùng. Đây là cô sao?

Không đủ can đảm để nghĩ tiếp, cô xả nước vào bồn tắm, ngăm mình trong nước cho cái đầu dịu đi.

Mười lăm phút sau, cô khoác chiếc áo choàng tắm ra ngoài. Hắn cầm sẵn máy sấy tóc, vẫy cô ngồi xuống. Ngoan ngoãn để hắn phục vụ, cô hỏi:

- Lần trước em nói muốn xây dựng khu vui chơi, anh làm thật à?

- Ủ. - Mặc Thế Phong lừa tay vào tóc cô, dịu dàng trả lời.

Cô le lưỡi. Lúc đó, cô chỉ nói giỡn thôi, ai dè hắn làm thật. Mà kệ đi, chả sao.

- Tiếp theo em định làm gì? À không, phải nói là tấn công từ đâu trước?

- Kinh tế. - Cô nhếch môi - Không có chỗ dựa, chúng chẳng mấy chốc sẽ xuống dốc không phanh.

Hắn đặt máy sấy lên bàn trang điểm, cúi người hôn má cô:

- Nếu anh giúp được gì thì cứ nói với anh, anh chắc chắn sẽ dốc sức.

- Em không phải là người thích khách khí. - Cô đứng dậy, trèo lên giường. Hắn với tay tắt đèn, nằm xuống cạnh cô.

- Một ngày vất vả nhỉ? - Mặc Thế Phong ôm lấy cô, vùi mặt vào bả vai cô mà hít ngửi.

Cô xoay người, cánh tay trắng nõn ôm lại hắn:

- Ngủ đi, mai còn vất vả hơn đây.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Điện Hạ, Anh Muốn Làm Quân Vương Của Em* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.